

REGENSEN 111. ÅRGANG 2018

REGENSEN
Årgang 111, 2018

Udgivet af:

Regensianersamfundet
www.regensianersamfundet.dk

Redigeret af:

Datalog Jeppe Eimose Waagstein
Søndergade 11, 3700 Rønne

Grafisk formgivning af:

Grafisk designer Simone Gliese
simonegliese@gmail.com

Tryk:

Jespersen Tryk + Digital, København

Teksten er sat med Times New Roman og Juli Sans

Bagsidens logo viser Linden i Regensens
gård og er tidligere anvendt i medlemsbladet.

1. oplag, 400 eksemplarer

REGENSEN – Regensianersamfundets medlemsblad

Årgang 111, 2018

Fra formand, redaktør og bestyrelse

Formandens beretning, s. 2

En redaktørs farvel, s. 5

Regensianersamfundet og persondataforordningen, s. 6

Kommunitet II - Det lykkedes!, s. 7

Årets gang og faste indlæg

Klokkerberetning - Efteråret 2016, s. 9

Klokkerberetning - Foråret 2017, s. 16

Regensens Mentorordning, s. 21

Regensens Business Network, s. 23

Domprovsten, Koneløftet og Kadette, s. 24

Regensen – og Regens historie

Kongens fald og genrejsning, s. 28

Knud Hansens kritik af Kaj Munks forkyndelse, s. 32

Om Gamles fortsatte traume – eller om tilfældet PIP, s. 37

Grottens genfødsel, s. 44

Om klimaforandringer og ansvarsløshed, s. 48

Regensforeningerne og deres traditioner

PIP, s. 53

Uglen, s. 58

Mindeord

Mindeord om Søren Hoff, s. 64

Mindeord om Niels Oluf Kyed, s. 66

Formandens beretning - Savasana og kuglestøberi

Af Mathias Esmann (2011-2014, Konvencio), formand

Regensiansamfundets formand Mathias Esmann

I yogaens verden afslutter man ofte sine kraftudfoldelser med at lægge sig fladt på ryggen i stillingen *savasana*. Her ligger man og nyder resultatet af træningen og samler kræfter. I Regensiansamfundets verden har vi i år i særlig grad nydt godt af den enorme indsats, som tidligere bestyrelser og medlemmer har lagt. 2016-2017 var et *annus mirabilis* med udgivelsen af *Regensen – bag de teglrøde mure*, flere end hundrede gaver og en hidtil uset medlemstilstrømning. I år har vi nydt resultatet af alt dette, samtidig med at vi har haft en række vellykkede arrangementer og er begyndt at tænke på nye mål.

Først og fremmest kulminerede sidste års indsats i, at vi endelig blev godkendt som en almennyttig forening efter ligningslovens §8A. Nu kan vi modtage fradragsberettigede gaver, støtte fra en række instanser og meget andet godt; fremfor alt kan vi nu lægge grundstenene til at opfylde vores formål over for vores medlemmer, *Regensen* og det regensielle studenterliv i mange år fremover.

Desuden bærer embedsmandsstrukturen frugt. Kommunitetet har uddelt de første legater til levende regensianere, og sportsdirektøren og musikdirektøren har lovet fodboldkampe og koncerter i det kommende år. Takket være Camilla Krings jætteinindsats har vi igen i år nydt to arrangementer i *Regensen Business Network*. Vi blev

beværtet af regensianerne Anders Isling og Jens Indahl hos EY og hos Nykredit tog Rasmus Gutknecht godt imod os. Vanen tro er Camilla godt forberedt, og den næste udgave er allerede planlagt til d. 28. februar 2019 hos Kammeradvokaten med Henrik Nedergaard Thomsen som vært.

I det hele taget er det et tema, at vi bliver taget godt imod i det ganske land af døde regensianere. Årets sommerudflugt gik til Helsingør, hvor domprovst Steffen Ravn Jørgensen arrangerede en rundtur på Karmeliterklosteret. Vi lærte blandt andet, at den tilhørende klosterkirke en årrække var hjemsted for organisten Diderik Buxtehude, som åbenbart var så ferm til at spille, at Johann Sebastian Bach en gang tog en måned fri og *gik* 450 kilometer for at lytte til hans kunst. Vi rejste noget kortere til Helsingør, men var ikke desto mindre glade for gæstfriheden.

Med de lange historiske stræk, vi var vidne til, begyndte jeg at tænke over, om det at opbygge en tradition, såsom en sommerudflugt, også kan være en slags træning. Så kan man i de efterfølgende år nyde godt af, at andre har besværet sig med at fastlægge formatet. De regensielle traditioner muliggør måske en intergenerationel *savasana*, hvor kommende generationer af regensianere nyder godt af vores og vores forgængeres anstrengelser.

I år har bestyrelsen også grundlagt en ny tradition ved at konstituere en kælder-mester. Jesper Tage Wiingaard vil med sin sommelieruddannelse vejlede bestyrelsen igennem valg og indkøb af vine i alskens farver og styrker og med sin kandidatgrad i sprogpsykologi forhåbentlig også vejlede os i vinnavnenes etymologi og korrekte udtale. Hans første anbefaling, som bliver serveret til generalforsamlingsmiddagen, ligger dog lige til højrebenet for en dansker opflasket med engelsksproget TV: *Time waits for no one*.

"2016-2017 var et annus mirabilis med udgivelsen af *Regensen* – bag de teglrøde mure, flere end hundrede gaver og en hidtil uset medlemstilstrømning."

(medlemsnummer 1!) og forfatter til et væsentligt element i den regensielle sangtradition med *Regensen er havet for os*. Niels Oluf Kyed var et mere stille gemyt, men bistod Regensen i kritiske perioder, hvor han bidrog til at sikre vores økonomiske overlevelse og delte gode betragtninger, da de var allermest påkrævede. Deres hovedbrud og anstrengelser gør, at regensianere i dag kan bo på fordelagtige vilkår og skråle af deres lungers fulde kraft skulder ved skulder svajende på stole og borde. Vi

Tiden venter sandelig ikke på nogen. Hvert år tager vi en-degyldigt afsked med regensianere, som har betydet meget for mange og for livet på Regensen. I år sagde vi farvel til to, som på hver sin måde ydede et stort bidrag især i den sidste kategori. Søren Hoff var det ældste medlem af Regensianersamfundet

skylder dem stor tak. Æret være deres minde.

Det er ofte liggende i *savasana*, at man får sine bedste idéer til nye kugler, der kan støbes. I bestyrelsen er vi begyndt at overveje nye embedsmænd, nye værktøjer til at forbinde vores medlemmer, og hvordan vi vil markere Regensens 400-års jubilæum i 2023. Det er endnu for tidligt at blive konkret, men tankerne gærer og forslag modtages gerne. For nuværende vil jeg på bestyrelsens vegne gerne sige tak for det fælles arbejde, der har ført os til dette punkt, og som nu giver os mulighed for at tænke både frem og tilbage og fejre, at vi er lige her, lige nu.

En redaktørs farvel

Af Jeppe Eimose Waagstein (2009-2012, Skrap, afgået redaktør)

Det er med en blanding af vemod og lettelse, at jeg kan meddele, at det medlemsblad, du sidder med i hånden, er det sidste fra min redaktionelle side. Andre opgaver kalder og jeg er nået frem til, at det er tid til at give stafetten videre. Det er mig samtidig en fornøjelse at kunne meddele, at det redaktionelle arbejde fremover vil blive varetaget i et samarbejde mellem kulturhistoriker og museumsinspektør Rikke Lagersted-Olsen og cand.mag. i historie Simon Langkjær. Begge blev de valgt på den årlige generalforsamling i november.

I de fem år, jeg har varetaget redaktørarbejdet, har medlemsbladet fået et nyt grafisk udseende, det er vokset til omtrent dobbelt størrelse og det kan nu stå med ryg og pryde bogreolen. Min tiltrædelse som redaktør for Regensen faldt så heldigt sammen med en ansættelse på Det Kongelige Bibliotek med digitalisering som arbejdsområde. Derved havde jeg et godt afsæt til min indsats med at få digitaliseret den fulde samling af medlemsbladet Regensen og gjort alle 120 numre tilgængelig på Regensiansersamfundets webside. Hertil kommer en række bøger og småtryk om Regensen. Det er med stor tilfredshed, at jeg har kunnet videreudvikle medlemsbladet og sørge for, at den store kilde til regenshistorie, som er gemt i de tidligere blade, nu er blevet alment tilgængelige.

I dette års medlemsblad kan du læse om aktiviteterne i og omkring Regensiansersamfundet i årets løb. En af de store succeser er godkendelsen af ”det nye” Kommunitet som en almenntilgængelig forening. En anden er Camilla Krings store arbejde med Regensens Business Network og en ny mentorordning. De to klokkeberetninger beretter om året der er gået på Regensen i de to traditionsbunde klokkeberetninger og Birgit O'Sullivan giver en kort beretning om årets Sommerudflugt til Helsingør.

Herefter fortæller Stine Lassen og Stuart Ward den omfattende og dramatiske historie om maleriet af Christian IV i Store Sal. Svend Aage Nielsen har leveret en replik til et indlæg i sidste år medlemsblad om Knud Hansens kritik af Kaj Munk, hvor han tager Munk i forsvar. Simon Langkjær var konferencier til Gamles 185 års jubilæum sidste år og fortalte, som taler ved jubilæet, om forholdet mellem PIP og Gamle, som du også kan læse her. Drude Rasmussen og Nathalie Sørensen giver en levende beskrivelse af Bjørnegrottens renæssance i en helt ny stil.

Som fortsættelse af den serie, jeg sidste år påbegyndte og om jeg håber at de nye redaktører vil færdiggøre, skriver Frederik Langkjær om regensforeningen PIP og Nathalie Sørensen og Søren Storgaard om Uglen. I deres identitetsbeskrivelser fortæller de levende om foreningernes nuværende traditioner og kulturer, det der karakteriserer og adskiller foreningerne fra de øvrige.

Afslutningsvis i bladet mindes Søren Hoff af Rikke Lagersted-Olsen og Josefine Albris, som interviewede ham i forbindelse med deres bog om Regensen. Hernæst mindes Carl Kähler sin personlige ven Niels Oluf Kyed. Som du kan læse i mindeordene, har Søren Hoff såvel som Niels Oluf Kyed haft en helt særlig og meget vigtig betydning for Regensen, med hver deres meget forskellige personlighed.

I sit indlæg ”Om klimaforandringer og ansvarsløshed”, midtvejs i bladet, skriver Sophus Helle om oprettelsen af og arbejdet med Den Grønne Studenterbevægelse og Forskernes Klimanetværk. Han beskriver regensianernes særegne evne til være ansvarsfulde og hvorfor vores livsgnist og vilje fællesskab er så vigtig i en tid med klimaforandringer. Trinvist indser vi kollektivt udsigten til, hvordan et ændret klimaet vil forandre livsvilkår kloden over og hvordan dette med stor risiko vil lede folkevandringer og krige.

Med dette takker jeg af for mit arbejde de sidste fem år. Med bladets nu 111 årgange og ca. 21 redaktører før mig, er fem år også omtrent gennemsnittet for en redaktør.

Rigtig god læselyst

Regensiansersamfundet og persondataforordningen
Af Dirk Hasselbalch (2008-2011, Tilia) og Anders Ehlers (2005-2011, Skrap)

Regensiansersamfundets bestyrelse har i forbindelse med at persondataforordningen trådte i kraft den 25. maj 2018 udarbejdet en privatlivspolitik, hvor du som medlem eller frivillig kan læse om:

- hvilke oplysninger om dig Regensiansersamfundet behandler
- hvorfor foreningen behandler dem
- hvordan du kan få indsigt i de oplysninger, vi har gemt om dig
- hvordan du kan få udleveret de oplysninger, vi har gemt om dig
- hvordan du kan få slettet de oplysninger, vi har gemt om dig
- hvem du kan kontakte såfremt du har spørgsmål

Privatlivspolitikken er tilgængelig på foreningens hjemmeside:
<http://www.regensiansersamfundet.dk/privatlivspolitik-for-regensiansersamfundet/>.
Bestyrelsen vil løbende holde den ajour.

Kommunitetet II - Det lykkedes!

Ved Regensianersamfundets generalforsamling i 2015 blev det efter års forberedelse besluttet at reservere 150.000 kr. af foreningens formue til en særlig fond, Kommunitetet (II). Fonden er en "genstiftelse" af Kommunitetet, der blev stiftet i 1569 af Frederik II med det formål at sikre underhold og forsørgelse af 100 dygtige og værdigt trængende studenter. Mens Kommunitetet i starten kun inkluderede bespisning og forplejning, blev det under Christian IV imidlertid udvidet til at også at inkludere logi, da kongen lod Regensen opføre som bolig for studenterne.

Det sprudlende studenterliv, der i snart 400 år har blomstret bag de teglrøde mure og beriget generationer af unge mennesker med indsigt, udsyn og ikke mindst kammeratskab står derfor på fundamentet af dette legat. Sagt med andre ord: Kommunitetet var Regensen.

Kommunitetet i dets oprindelige form blev nedlagt i 1983 ved oprettelsen af Kollegiesamvirket, og (gen)stiftelsen af Kommunitet tjener det helt klare formål at sikre Regensen og regenslivet også for fremtidige generationer af regensianere. Regensianersamfundet reserverede de 150.000 kr. til formålet, mens Regensens Brugsforening på tilsvarende vis supplerede med en donation på 100.000 kr. Ved generalforsamlingen i 2015 blev det såkaldte Kommunitetsråd, bestående af tre levende og tre døde regensianere, desuden nedsat med det formål af varetage og udvikle Kommunitetet.

For Kommunitetsrådet stod det hurtigt klart, at der potentielt ville være mange økonomiske fordele i at opnå godkendelse af Regensianersamfundet som almennyttig forening. Forud for ansøgningen om godkendelse herom skulle en række kriterier dog opfyldes, herunder at foreningen skulle have mindst 300 betalende medlemmer samt modtage mindst 100 gaver på minimum 200 kr. Takket være jeres store opbakning, særligt i form af nye indmeldelser og gavedonationer, er Regensianersamfundet i år 2018 nu blevet betinget godkendt som en almennyttig forening. Vi har dermed et helt andet stærkt grundlag for at kunne være en god forening for jer.

I praksis betyder dette, at I og alle andre borgere i Danmark kan få et skattefradrag for gaver givet til Regensianersamfundet; der er boafgiftsfritagelse ved testamentering til Regensianersamfundet; Regensianersamfundet kan søge om momsfritagelse; Regensianersamfundet kan søge særlige offentlige midler såsom tipsmidler. Godkendelsen betyder derfor særligt meget for Kommunitetet, som nu har nye, gode rammer for aktivt at kunne støtte Regensen og regensianerne.

De to stiftelsesdonationer fra Brugsforeningen og Regensianersamfundet er nu overført til Kommunitetet sammen med de mange gaver og donationer, der er modtaget, herunder i forbindelse med kontingentbetalinger til Regensianersamfundet. Kommunitetet lægger derfor fra land med en flot startkapital på ca. 300.000 kr.

Gennem det forløbne år har to levende regensianere, Anjila Hjalsted og Afrim Iljazi, været de første til at nyde godt af jeres hjælp. Begge har de modtaget et legat svarende til tre måneders husleje, som blev uddelt på baggrund af Kommunitetsrådets vurdering af motiverede indstillinger fra levende medregensianere. I Kommunitetsrådet glæder vi os til at forsætte arbejdet. Vi vil i det kommende år særligt fokusere på at opbygge formuen og støtte konkrete initiativer, som sikrer bevarelse og udvikling af Regensen og bidrager til at bære 400 års helt særligt studenterliv ind i fremtiden. Derfor, endnu en gang, tak for jeres støtte til vores alle sammens Kommunitet!

På vegne af Kommunitetsrådet

Johan Christian Olsen (2016-, Skrap)

Johanne Guttman Andersen (2017-, Gamle)

Stine Lassen (2008-2014, Skrap)

Klokkerberetning ... fra det 325. klokkerat, efteråret 2017

Af Clara Bredsdorff Bendtsen (2016-, Uglen)

og Anders Jakslund (2015-, HOF)

Dagen var en fredag, som det jo så ofte er, men denne fredag var særlig; udfaldet af aftenens GF var endt med et Klokkerat til os. Efter en følelsesladet overleveling fra de tidligere Klokkere i provsteboligen trådte vi for første gang ud i gården som Klokkere. Straks mærkede vi klokkeransvaret stramme sig ind om os, da vi så, hvordan Regensianere - stærkt opildnet af aftenens diplomatiske forhandlinger og flydende forbindelser - var i færd med at forvandle gårdens milde nattemørke til et mindre ragnarok. Gården stod i flammer og var samtidig offer for et bombardement med flyvende genstande fra Storesal.

Dagen efter viste det sig, at nattens flammer havde haft rødder i en konfirmationsstol, der med håndsprit og desinficeringsvæsker var forsøgt afbrændt i vrede over en mislykkedes embedsforhandling. Endvidere bar gården tydelige spor fra en natlig afprøvning af gårdens koppers flyveevne – en prøve som tyngdekraften ganske tydeligt havde vundet. Dette var ikke lige, hvad vi havde regnet med, da vi nogle timer forinden havde stået fordrukne i salen og holdt vores Klokker-brandtale, men her startede Klokker-pligterne, og gården måtte gøres pæn igen.

Det viste sig, at det var ved valget af porcelænsdirektørerne, at embedsforhandlingerne i en folkelig spøg havde taget en drejning. Og denne drejning skulle vise sig, at give os, de nyvalgte Klokkere, flere problemer indtil Stormen d. 1/10-2017. I ugerne op til Indflytterfesten kom der både diskrete stikpiller og eksplicitte trus-

"Gården stod i flammer og var samtidig offer for et bombardement med flyvende genstande fra Storesal."

ler om en total ødelæggelse af gårdens porcelænet, som reaktion på demokratiets spøg. Frygten for at servere en Indflytterfest på pap- og plastiktallerkner fik os til hastigt at indkalde indflytterhæren til aktion! Først blev tallerkener store som små, flade som dybe, kopper, glas

til vin, portvin og vand samt bestik evakueret fra porcelænsdepotet i VPs til kælder-køkkenet i provsteboligen (som for nyligt var blevet til Oscar Wards ungkarle hybel). Dernæst blev tallerkener fra alle køkkenerne hentet og gemt på Biblioteket under bordene skjult af tæpper (Ja, måske ikke det bedste sted, men klokkerrummet kunne ikke rumme mere bras). Evakueringen af køkkenporcelænet blev effektivt brugt som afpresning, og små sedler med teksten: "Stem til stormen af Porcelæn og få dine tallerkener tilbage!" blev af indflytterne placeret som substitut for de manglende tallerkner på køkkenerne. Således blev Stormen af d. 1/10-2017 en realitet, og

Interkollegiale hapserier.
Fotograf: Clara Bredsdorff Bendtsen

nye Porcelænsdirektører nåede at træde til inden Indflytterfesten.

Indflytterfestens tema var "*Diplomatic Intergalactic Supersonic Celebratory Operation*" – et "D.I.S.C.O" og på aftenen var Store og Lille Sal forvandlet til et sikkert sted i det ydre rum, hvor diplomatiske rumvæsner kunne sikre universets fred med en ægte diskofest. En helt igennem forrygende aften, hvor indflyttere viste deres værd for den kritiske skare af gamle røvhuller og skabte en brandgod og imponerende fest. Vores egen første klokkertale, et af de mere nervepirrende øjeblikke i Klokkeratet, handlede om et af efterårets helt store samtaleemner; brand. Et ydre pres fra brandmyndighederne havde nemlig på ganske ubehageligvis haft held til i et øjeblik at nedbryde den ellers lyslevende, stående illusion om, at de røde murer afskærmer Regensen fra det øvrige samfund. Dette medførte en permanent aflåsning af homoloftet og et forbud mod at opholde sig i musikkælderen. To store punktummer var sat i Pips og Gamles gamle traditioner (hvilke der er ældst gider vi ikke diskutere).

Indflytterfestens tema blev yderligere dyrket i en Slåbrok, da hele gården endnu engang blev løftet ud i det ydre rum med et besøg fra Christian Knudsen fra projektet MarsONE. Her lærte et spørgelystent og propfyldt Bibliotek om, hvordan man kunne kolonialisere Mars, samt hvordan man løser et af de mere basale problemer ved Marstilværelse; at skaffe føde. Dette kunne ifølge Marsmanden Christian løses ved at gro melorme og forskellige særlige planter. I denne sammenhæng er det væsentligt at berette om, at Regensens eget plantelaug har etableret et vækststelt med

SPONSOR VÆG

Klokkerne til Julebal.
Fotograf: Drude Morthorst Rasmussen

grøntsager der gror i vand (uden jord!) nede i vaskekælderen. Går man således ned ad Krystalgade en mørk aften, vil man blive ramt af et lilla, næsten pink lys, der står skarpt ud fra kældervinduet ved siden af vaskerummet. Dette stammer fra plantelaugets igangværende vækstproces – og hvem ved måske foregår der netop nu en form for rumforskning på gården?

Længere inde i vores embedsperiode viste det sig, at vores egen brug af metoden ”evakuering” til at udøve et politisk pres i opløbet til Stormen af Porcelænsdirektørerne af d. 1/10-2017, var blevet rekonstrueret af ildsjæle på gården. I et forsøg på at løse et konstant tilstedeværende, regensielt problem - printerens manglende printerevner – havde man evakueret printeren. I stedet for printeren lå således i stedet en meget velprintet seddel i Ligbærerrummet. Heraf fremgik det, at printeren var taget som gidsel i et afpresningsforsøg med det formål at få en ny printer til gården. Dette var med til at skrue den offentlige samtale om printeren op på fuldt blus, og da den kogte på sit højeste var der endda trusler om politianmeldelser på tale! Dette startede i øvrigt en sideløbende diskussion om, hvorvidt det var muligt at melde os selv til politiet (og hvad ville Valkendorff egentligt have gjort?). Da rogen havde lagt sig lidt vendte printeren endeligt hjem igen til Ligbærerrummet – dog i en ganske uvirksom tilstand, da den nu bestod af mange fragmenterede dele. Dette startede igen den brandvarme printerdebat, og det siges, at IT stadig den dag i dag er på sagen, kiggende på overvågningsbilleder fra porten.

Kulturnatten var i efteråret 2017 en stor succes, fordi de kreative kulturdirektører Johanne, Signe og Annesophie havde fået trykt store plancher med kreativ kulturskrift om Regensen, som hang til stor fornøjelse for offentligt besøgende i Store Sal. Med excel-ark i Google Drev havde de kreative kulturdirektører hurtigt etableret en bar-, kage- og billetvagt. Dette resulterede for første gang i flere år skabte i et økonomisk overskud under kulturnatten på Regensen.

Efteråret 2017 var også præget af et kommunalvalg der stod for døren. Som det samfundsafpejlende vakuum Regensen er, var vi selvfølgelig aktivt deltagende i én kommunalvalsdebat. Store Sal blev klæbet ind i politiske oplysningskampagner fra diverse partier og der blev diskuteret emner lige fra boligsituationen i København til frøer på Amager Fælled. Dog mødte de potentielle kommunalpolitikere en, for dem, noget overraskende reaktion fra de tilstedeværende regensianere, da en venstrefløjspolitiker kom ind på emnet; deleøkonomi. Denne politiker fremhævede i forsvaret af de deleøkonomiske principper konceptet om eksempelvis at få en såkaldt ”deleprinter” i København. Dette ville ifølge den (stakkels) politiker fungere meget bedre, end hvis hver Københavner havde sin egen individualistiske og kapitalistiske printer.

**"Som det samfunds-
afpejlende vakuum
Regensen er, var vi
selvfølgelig aktivt
deltagende i én kom-
munalvalsdebat."**

HITCHHIKERS GUIDE TO
INDFLYTTERFEST
2017!

DATO: 7. Oktober 2017
Klokken 19:00 ! Lille Sal

BoogieBot
Model 3000X

DIPLOMACY
INTERGALACTIC

OPERATION
ELECTRONIC

Indflytterfestplakat.
Nicolai Gadeberg

grøntsager der gror i vand (uden jord!) nede i vaskekælderen. Går man således ned ad Krystalgade en mørk aften, vil man blive ramt af et lilla, næsten pink lys, der står skarpt ud fra kældervinduet ved siden af vaskerummet. Dette stammer fra plantelaugets igangværende vækstproces – og hvem ved måske foregår der netop nu en form for rumforskning på gården?

Længere inde i vores embedsperiode viste det sig, at vores egen brug af metoden ”evakuering” til at udøve et politisk pres i opløbet til Stormen af Porcelænsdirektørerne af d. 1/10-2017, var blevet rekonstrueret af ildsjæle på gården. I et forsøg på at løse et konstant tilstedeværende, regensielt problem - printerens manglende printerevner – havde man evakueret printeren. I stedet for printeren lå således i stedet en meget velprintet seddel i Ligbærerrummet. Heraf fremgik det, at printeren var taget som gidsel i et afpresningsforsøg med det formål at få en ny printer til gården. Dette var med til at skrue den offentlige samtale om printeren op på fuldt blus, og da den kogte på sit højeste var der endda trusler om politianmeldelser på tale! Dette startede i øvrigt en sideløbende diskussion om, hvorvidt det var muligt at melde os selv til politiet (og hvad ville Valkendorff egentligt have gjort?). Da røgen havde lagt sig lidt vendte printeren endeligt hjem igen til Ligbærerrummet – dog i en ganske uvirksom tilstand, da den nu bestod af mange fragmenterede dele. Dette startede igen den brandvarme printerdebat, og det siges, at IT stadig den dag i dag er på sagen, kiggende på overvågningsbilleder fra porten.

Kulturnatten var i efteråret 2017 en stor succes, fordi de kreative kulturdirektører

Finns 10 års jubilæum

Skrevet af et mix fra hele Regensen. Mel: Når vinteren rinder i grøft og i grav

Når vinteren rammer den teglrøde gård
Så fryser de stakkels studenter
Og be'r til at gud er barmhjertig i år
De svøber et tæppe fra bib om deres lår
Mail om varme Finn Koch han forventer

Når weekenden rinder og du kommer hjem
til gården og al den ballade
som weekendens fester for'sager - føj for den!
og gange med møbler og vandskader slem'
Vi har syndet og du må os redde

Min håndvask er stoppet og mikro-ovnen død
Jeg fanger dig ude i gården
Roligt du stopper og lytter til min nød
Godt mit problem nu er endt i dit skød
Og du svarer med send mig en e-mail

Åh nej! kan man se ind? - jeg føler mig bar
Mine skodder er pist væk - forsvundet
Jeg sender en e-mail og håber du er klar
med hjælp til de mørke gardiner jeg har
skål for 10 år på gården er rundet!

Og tro ej at livet alene er tal
alumner har 10 lange fingre
men magter ej praktiske sager, det går gal'.
Når verden skal fikses du hører vort kald
Du med 8 og uden at slingre

2-6-1-5-8-8-1-5
Det er akuttelefonen
Toilettet er stoppet og stanken den er slem
Elsianere har været her igen...
Finn - hjælp os med lortesituationen

Finn ringer til Martin, igen-igen-igen
Martin, jeg må straks af gårde
Regnskaber de laver jo ikke sig selv -
Men du er så ung og så mandig, min ven
Toiletstop er kun for de hårde...

Klokkerberetning ... fra det 326. klokkerat, foråret 2018

Af Anna Skov (2015-, Skrap) og Anjila Hjalsted (2015-, Konvencio)

Da vi i februar 2018 stillede op som klokkere, skete det – vanen tro – under en række mere eller mindre overbevisende valglofter. Vi udfordrede skæbnen og printede en klokkerkampagne: hold os beskæftigede med noget andet i 2018, og slip for vandkampaner og dårlig brug af paint i Skrapanalyser det næste halve år. Og hvad vi sagde før, det gjorde vi også efter valget - for er der noget, vi har erfaret i klokkerembedet, så er det, at man holdes beskæftiget. Det stod hurtigt klart, at F18's 16 indflyttere var mere fyrige end de fleste. P-vagterne blev til konceptfester, der blandt andet har rundet jeopardy-, brunsviger, et helt mandskor på et indflyttersvælg og festivaltemaer. Og allerede til provstete lykkedes det indflytterne at låne Elers' toilettdøre som de nok så snedigt placerede i Valkendorfs kælder - til vores og Elers' henholdsvis store fornøjelse og forvirring.

“Legene” mellem kollegierne var i det hele taget noget, der gav anledning til en del dialogkaffe i foråret. Konceptuelle forståelser af og definitioner på sjovt/us-

"allerede til provstete lykkedes det indflytterne at låne Elers' toilettdøre som de nok så snedigt placerede i Valkendorfs kælder"

sjovt, lån/tyveri, uskadeligt/problematisk og uerstatteligt/erstatteligt var til forhandling og understregede endnu engang, at regensielle problematikker både forandrer sig og forbliver de samme. Under rebranding som dialogorienteret (ja, vi er klar over at gamle regensianere her nok vender sig i graven), har vi dog i det hele taget forsøgt at slå et slag for Regen-

sens forhold til de andre gamle kollegier. Efter provstete fik vi en fornem fremvisning af den gamle bygning på Borchon, og vores venskab med Elers kulminerede i en fægtekonkurrence på St. Kannikestræde (efter de havde stjålet Fægtekældersens kårder!). Vi tabte og kom i gabestok ved Rundetårn og kan heraf konkludere, at kampdisciplinen må vælges med større omhu næste gang. Aftenen endte dog i fællesspisning i Regensens gård, og den bitre smag over nederlaget blev - for de flestes vedkommende - vendt til hyggelig stemning og fri adgang til P-vagten. Med en række tyverier fra Regensen har Elers meldt sig med på legen (de har ellers været meget sure meget længe), og Borchon har overraskende nok meldt sig ind i kampen ved at stjæle et antal egern fra Elers. Borchon, Valkendorf og Elers mødte tilmed op på regensrådsmøde og fortalte, at de gerne ville lege med, hvis regensianerne kunne indvilge i at udvikle en forståelse for grænsen mellem skrøbeligt/ikke-skrøbeligt og erstatteligt/uerstatteligt (toiletdør og græsslåmaskine ok, meget dyre malerier og

buster ikke-ok). Der er - måske - nye tider på vej.

Semestrets første fest blev indbudt under temaet Frozen Planet. Temaafsløringen bød på variationer over temaet Polen med indflyttere klædt ud i alt fra span-dex-catsuit til et alt for stort isbjørnekostume (venligst udlånt af WWF). Festen var et brag af en succes! Indflytterne markerede sig dog hurtigt som en gruppe, der var klar til at gå imod populære og vante forståelser af regensiell normalitet (farligt!) og tog efterfølgende op på regensrådsmøde, om hvorvidt den gode fest faktisk er den hvor man danser på bordene under serveringen og skodder i desserten. (Trods indflytterrøvemod blev det på regensrådsmødet konkluderet, at det er en ære at få skoddet i sin dessert.)

Andre regensielle elementer, der længe har insisteret på at forblive de samme, er slåbrokker afholdt af gamle mænd, der vist nok engang har haft noget med Regensen at gøre (igen undskylder vi her til de læsere, der måtte føle sig truffet). I et forsøg på forandring inviterede vi dette semester Signe Sand, en ung, visionær arkitekt, og Badar Shah, ung jurist og lokalpolitiker til at holde slåbrokkerne. Signe talte om en bæredygtig fremtid, hvor træ i højere og højere grad bruges som byggemateriale, og dermed binder carbon i strukturer på jorden. Badar talte om sin raketstur fra "almindelig" borger, der pegede fingre af politikerne, til at blive opstillet og valgt ind som lokalpolitiker for Alternativet i Københavns Kommune.

Lindedefrokosten gæstede, ifølge provsten, flere mennesker end nogensinde i regenshistorien; imponerende 145 regensianere og venner fandt vej til gården i (delvis) solskin - som altid med solid opbakning fra de gamle, døde røvhuller. Carlsberg gjorde besvær med bryggerhestene, men med en indflytters snilde kom hestene alligevel på banen. Musikdirektør emerita Signe Svennum dirigerede et smukt Lindedefrokostkor, og lindetaler Melih Erdhem holdt en fabelagtig lindetale med opfordring til nyt studenteroprør(!) Dagen bød som vanligt på både sprøde og slappe sjoflinger - denne gang inklusiv relikvieafbrænding. Anjila så sig nødsaget til at gafle sig fra Konvencio og, måske en anelse modvilligt, melde sig ind i Skrap (efter en række relikvetyverier mellem foreningerne, der endte i en ubehagelig ponykontrakt). Vi stormede Rundetårn og sang regenssange fra toppen - til stor fornøjelse for os og de overraskede japanske turister; til mindre fornøjelse for Rundetårn, som fortsat synes at vi sviner og larmer.

Det er ikke for sjov, når folk på gården har sagt, at de aldrig har set mage til dette forårs indflytterhold. Et godt eksempel på deres sammenhold og gennemslagskraft er stiftelsen af foreningen Novus. Det skete d. 9. juni 2018 som finale på indflytterholdets tour de chambre. Stiftelsesritualet bestod i sang og dans om Linden, noget med Sun Lolly-is og utroligt grimme lyserøde hårbånd. Som den garvede regensianer ved, skal en forening have haft en klokke for rigtigt at kunne kalde sig en forening - og da Anjila meldte sig ind i Novus blev dette krav opfyldt. Hele indflytterholdet meldte sig ind i Novus, og siden er andre regensianere også gaflet ind. Der

eksisterer til dato intern uenighed i forårsklokkeratet F18 (Anna, der som den eneste ikke meldte sig ind i foreningen, beholder sin sunde skepsis) om Novus' status som reel forening. Hvorvidt Regensen på dette punkt er forandret eller forblevet det samme har skabt større debat, hvor fronterne synes optrukket i form af henholdsvis insisterende ignoreren, forargelse, grin eller trækken-på-skuldrene. I dag er Novus i alle fald gårdens største forening - til stor forargelse for ældre foreninger, som ikke bryder sig om nytænkning og udfordring. Det synes Novus selvfølgelig er vældigt underholdende.

Til Lindeballet var Store Sal så smuk som aldrig før - pyntet med rigtige lindetræer (der vist efterfølgende er blevet plantet fra Store Sal til både Bjørnegrotten og DTU). Indflytterne havde arrangeret strygerkvartet og vals i Lillesal og stående

"Lindefrokosten gæstede, ifølge provsten, flere mennesker end nogensinde i regenshistorien"

forret under musikken. Vi gav en dundrende brandtale om at give sig selv lov til fejle og lære af det i en ellers præstationspræget ungdomskultur. Midnatsgæsten spillede i gården, hvilket til alles (måske

særligt klokkernes) overraskelse ikke gav anledning til naboklager. Anjila vendte tilbage til Konvencio. Anna forblev i Skrap. Størstedelen af indflytterne fandt vej til deres (anden?) forening, og med fuldendt socialiseringsproces kan den evige regensielle cirkel nu starte forfra. Trods hårdnakkede tyveriforsøg fra autoritetsvantrø indflyttere og gamlinge lykkedes det os at beholde klokkerklokken gennem hele embedsperioden(!). Vi har nu videregivet den til et nyt håbefuldt klokkerat i sikker forvisning om, at den vil holde dem beskæftigede med både at forandre og lade forblive.

Klokkeforeningerne Skrap+Konvencio. Fotograf: Liv Moretto

Klokkeparet Anna Skov og Anjila Hjalsted.
Fotograf: Liv Moretto

Lindefrokokost for 100 år siden. I midten sidder provst, dr. jur Julius Lassen med fru Lassen venstre for. Til højre sidder viceprovst Otto Thune-Jacobsen, hvis bror, Eigil, var justitsminister under Scavenius. Til venstre for fru Lassen sidder daværende klokker Tage Kemp, læge og leder af Institut for Human Arvebiologi og Eugenik ved Københavns Universitet.

Lindefrokokost små 50 år efter, i 1965. I midten sidder H.C Krag-Hansen, viceprovst gennem 25 år. Til højre for viceprovsten sidder daværende klokker Olaf Sønderberg, cand.mag. og lærer på Svendborg Gymnasium i 37 år, lærebogsforfatter og nu udøvende billedkunstner.

Regensens Mentorordning

Af Camilla Kring (2000-2005, Signo),

Regensiansamfundets Chief Networking Officer

Regensens mentorordning bygger bro mellem levende og døde regensianere. Indtil videre har vi lavet 18 match mellem levende og døde regensianere.

Processen er som følger:

- 1) Vi modtager en henvendelse fra en regensianer, som ønsker sig en mentor.**
- 2) Boardet bag Regensens mentorordning forsøger at finde et match.**
- 3) Mentor (død regensianer) og mentee (levende regensianer) mødes til et uforpligtende kaffemøde på mentors arbejdsplads, hvor de finder ud af, om der er et match.**
- 4) Hvis mentor og mentee har lyst til at indgå i et forløb sammen, så forpligter mentor sig til mindst fire møder per år af to timers varighed.**

Mentorordningen tilbydes også til ”nydøde” regensianere, som er flyttet ud af Regensen inden for de sidste tre år.

Boardet bag Regensens mentorordning er:

- Birgit O’Sullivan, Founder O’Sullivan Consulting
- Elize Langeland Dimare, Founder & CEO Fire & Shield
- Rasmus Gutknecht, Chief Portfolio Manager at Nykredit Asset Management
- Camilla Kring, Founder Super Navigators

Eksempler på mentorer:

- Rådgiver for minister
- Ministersekretær
- Partner, konsulentvirksomhed
- Konsulent og forfatter
- Partner, advokatfirma
- Læge og ph.d.
- Museumsdirektør
- VP i IT-virksomhed

Alle henvendelser om Regensens mentorordning sendes til regensianer@gmail.com

Regensens Business Network

Af Camilla Kring (2000-2005, Signo),

Regensianersamfundets Chief Networking Officer

Regensens Business Network (RBN) er et erhvervsnetværk for både levende og døde regensianere.

Der afholdes to årlige netværksarrangementer – et i februar og et i august. Arrangementerne holdes på døde regensianeres arbejdspladser, hvor der er spændende foredrag, lækker mad og drikke. Der er 50 pladser per arrangement, og det er gratis at deltage. I 2018 har begge arrangementer været udsolgt, og deltagerne spænder fra levende til døde, fra studerende til pensionister, selvstændige, privatansatte, forskere, advokater m.fl.

I 2018 har der været afholdt RBN II hos EY den 28. februar, hvor Anders Isling og Jens Indahl var værter. Der var 50 deltagere, og temaet ”Jagten på det gode arbejdsliv”. Arrangementet blev åbnet af dansk/amerikanske duo Teenage Love, hvor Anna Lidell og Katy Gunn laver eksperimenterende pop-musik. Flere af deres sange er skrevet på Regensen. Herudover gav Chief Happiness Officer Alexander Kjerulf et spændende oplæg om ”Leading with happiness”. Alexander er indehaver af Woo-Hoo Inc og har holdt foredrag om arbejdsglæde i mere end 30 lande. Hvis du vil have mere arbejdsglæde i dit liv, så handler det om to ting: relationer + resultater.

Temaet for RBN III var REGENSIANER. RETHINK. REFLECT. REIMAGINE. Vært var Nykredit og Rasmus Gutknecht. Arrangementet var udsolgt. Jeg havde inviteret Danmarks Ambassadør i Norge, Jarl Frijs-Madsen, til at sætte scenen med oplægget ”The End of Globalisation?”. Oplægget tager udgangspunkt i Jarls artikel med samme titel, som du kan læse her: <http://www.scenariomagazine.com/the-end-of-globalisation/>. Jarl er død regensianer, tidligere generalkonsul i New York og associeret partner i Institutet for Fremtidsforskning. Han har også været chef for Danmarks Eksportråd og medlem af Udenrigsministeriets koncernledelse.

Herefter inspirerede Tom Hansen, co-founder af Nordic School of Co-innovation, os med en praksis for det entreprenante lederskab. Tom gav os nogle konkrete øvelse, der kombinerer de tre væsentligste komponenter i det entreprenante lederskab: mod, tillid og diversitet.

RBN IV er hos Kammeradvokaten den 28. februar 2019 kl. 17 – 21:30. Vært er Henrik Nedergaard Thomsen. Mere information følger.sig gøre, så længe man bakker op om hinanden og løfter i flok.

Domprovsten, Koneloftet og Kadetten

Sommerudflugt til Helsingør d. 9. juni 2018

Af Birgit O'Sullivan (1981-1986)

Iført fornuftigt fodtøj travede godt tredive 'døde' regensianere hen ad Helsingørs brostensbelagte stræder, gyder og broer en juni-lørdag. Årets sommerudflugt arrangeret af Regensianersamfundet gik nemlig denne gang 45 km nordpå til Helsingør.

For det er ikke kun Regensen og Rundetårn Christian IV har sat sit aftryk på. Også i Helsingør har den lystige konge haft sin gang i den driftige havn, på Kronborg og i Vor Frue Kloster. Og vi gik altså i Christian IVs fodspor. Med som guide havde vi Helsingørs domprovst Steffen Ravn Jørgensen, der var Regensklokker tilbage i 80'erne, samt en af Steffen nøje udvalgt guide, der kendte klosterets historie på kryds og tværs.

Vi begyndte oppe under Vor Frue Karmeliterklosters taghvælvinger fra 1450'erne. Her gemmer sig et koneloft. Ja, det hedder det altså. Et loftsrum med max. 6 kvm. "store" træbåse komplet med seng, bord og garderobe. Her boede byens enlige ældre damer indtil op i 1900-tallet. Ud over den private træbås var der fælles das og spisning. Også Lazarus- og Laxmandssalen fik vi set.

Steffen fik på levende vis bygget bro mellem fordums sø- og handelsby til det 21. århundredes Helsingør. I dag brandes byen som "en levende by" med særligt fokus på historie og kultur.

Udenfor havde solen gjort sit sommerindtog, så vi søgte i ly tørstende efter vand, vin og øl på Kadetten ved Kronborg Slot. På Kadetten fik kadetterne i sin tid striber på skuldrene efterhånden som de avancerede til officerer. Vi modtog måske ikke striber, men små sommerretter med hjemmebagt brød og urter. Under de kølige hvælvinger blev der på behørig vis drukket, talt og sunget.

De allermest standhaftige sluttede eftermiddagen af i Regensgården med en øl.

Tak til alle deltagere og til Regensianersamfundet.

Steffen Ravn Jørgensen fortæller
om Helsingør og den nye havn.
Fotograf: Birgit O'Sullivan

Den af Steffen nøje udvalgte guide
fortæller om kapellets mange deltaljer.
Fotograf: Birgit O'Sullivan

Viseskriveren Simon Langkjær ved Gamles 185 årsjubilæum.
Fotograf: Alexander Loklindt

"Det var Elers og Borchén og Valkendorf", Lindefrokost 2017

Tekst: Simon Langkjær (2013-2017, Gamle)

Melodi: "Røvervisen" fra Folk og røvere i Kardemommeby

("Kasper og Jesper og Jonathan")

1.

Nu ringer de igen på ny,
fordi de er så kede.
De råber op i vilden sky
og sir at vi er lede.
De skælder ud og brokker sig
og klager under stort ståhej.
Men truslen den ender som altid amorf
- det var Elers og Borchén og Valkendorf.

2.

De sir, at vi bør skamme os
fordi vi har dem røvet.
Og ja, i nat der gav vi los
og tog, hvad vi behøved'.
Et egern, en dør, en stang med flag
til vores store velbehag.
Men ellers så tog vi os kun en tår vand
- det var li'som at være i badeland.

3.

På Elers var vi først forbi
- den yngste af de fire.
Hvor ingen ejer fantasi
og heller ikke svirer.
Der, hvor man hader støj og larm,
og man blir både sur og harm,
når vi spiller op til lidt phæst og lidt sold.
De er kernen af gu-de-lig-he-dens Coll.!

4.

Til Borchén så vi styred' mod,
hvor ensom står Hr. Kules.
Ham ofred' vi teaterblod
- men hvad, han ka' jo spules.
Gid bare at det samme gjaldt
for resten af det hus' gestalt.
De lever og ånder, som rotter kun kan,
så det rækker nok ikke med sæbevand.

5.

Hos Valkendorf til slut vi kom
- de er jo ældste frænden.
Her skulle blæren gøres tom:
Det hedder PISSERENDEN!
Engang en Sty-re-volter-stat,
nu lavet om til pensionat.
Så vi vendte om, mens vi trådte på tå,
for da ikke at vække de stakkels grå.

6.

Dog inden at vi gik i seng,
en sidste dåd sku' gøres.
For provsten, Gåræ spejderdreng,
han sku' da også snøres.
Et skilt ved døren hans blev lagt.
Der står med udråbstegn: GIV AGT!
For os blir han aldrig helt an-tro-po-morf
- li'som Elers og Borchén og Valkendorf!

Kongens fald og genrejsning

Af Stine Lassen (2008-2014, Skrap) og Stuart Ward (2010-, Provst)

Denne historie udspringer af nysgerrighed og undren. Den indeholder et fotografi i det gamle køkken på Admiralitetet, rod i Orlovskælderen, vandrehistorier mellem regensgenerationer og en snor, der ikke holdt.

For det første fotografiet. Det forestillede regensianere anno 1923 nydeligt opstillet i Store Sal iført alverdens forunderlige masker. Fotografiet prydede væggen

"En sen natteftime faldt der brugbare informationer fra en admiral, klokker og flagmand emeritus om et gammelt maleri fra Store Sal"

foran en kaffedrikningsplads i Kabyssen. Der blev kigget meget på det fotografi. Og drukket meget kaffe.

For det andet rodet. Det havde flydt i Orlovskælderen, så længe nogen kunne huske. Og hengemt i et hjørne trådte en stor, tom billedramme frem under den gigantiske stormflod i sommeren 2011 i keglen fra en lommelygte. Rammen blev trukket med op fra vandmasserne, og dens manglende indhold nærrede nysgerrigheden. Det var i sandhed en ualmindelig flot gulddramme.

Og her samledes trådene fra fotografiet og rodet. Over kaffen. Bag de maskeklædte regensianere på fotografiet på Admiralitetet hang der nemlig en ramme på væggen, hvis dimensioner umiddelbart stemte overraskende godt overens med gulddrammen fra Orlovskælderen.

Her når vi til det tredje element: Vandrehistorierne mellem regensgenerationerne. En sen natteftime faldt der brugbare informationer fra en admiral, klokker og flagmand emeritus om et gammelt maleri fra Store Sal, som muligvis var sendt til restaurering på Den Kongelige Danske Konservatorskole.

En opringning til Konservatorskolen resulterede i følgende svar: "Øh.. Det kender vi ikke noget til.. Men prøv at kontakte denne professor. Hvis det findes, ved han det."

Og her var der bid: "Jo, vi ligger inde med et maleri fra Regensen". Historien foldede sig ud. Tidligere portner Bengt havde ganske rigtigt indleveret et portræt af Christian IV i starten af 2005, der forinden havde været gemt væk i årevis pga. dårlig stand. Rapporten fra indleveringen, som dukkede op, afslørede, at der var tale om et værk fra midten af 1800-tallet af en ukendt kunstner efter kopi af en ældre original.

Mens konservatorer i årevis havde nusset om maleriet, var det langsomt men sikkert gledet ud af den kollektive regenshukommelse. Efter næsten otte år udengårds kunne man nu ved lindeballet 2012 jublende byde velkommen hjem til Regensens

Det nyrenoverede maleri af
Chr IV, som hænger over døren
fra Store Sal til Lille Sal.
Fotograf: Aksel Nathan

Christian IV-portræt. Nye bekymringer var dog kommet til, og man besluttede blot at lade ham hylde under festen, og derefter lade ham hvile ud bag lås og slå på Provstekontoret.

Under arbejdet på Konservatorskolen var der nemlig dukket nye informationer frem fra billedets mange farvelag. Maling, stil og komposition havde afsløret, at der ikke var tale om en kopi, men et originalt værk fra slutningen af 1630'erne. Kunstneren bag var nederlandske Engel Roswijk. Skriftlige kilder fortalte, at Roswijk i 1640 modtog betaling fra Hoffet for fire kongeportrætter, hvoraf Regensens maleri med meget stor sandsynlighed var et af disse. Få år efter udformningen af portræterne forsvandt Roswijk, da hans skib blev kapret i farvandet mellem Danmark og Nederlandene.

På sin vis er det indlysende. Selvfølgelig har Regensens Bygherrer ladet sit portræt ophænge i festsalen i sin pragtbygning; Det Kongelige Kollegium; Collegium Domus Regiæ.

I 2012 var Christian IV tilbage på Gården klar til at blive hængt op igen. Uden resterne af den flænge, som noget, der kunne være en sabel, havde forårsaget i slutningen af 1800-tallet. Men hvor skulle han hænge, og med hvilken risiko for, at han kunne forsvinde igen? Afsløringen af portrættets alder og ægthed rejste bekymringer i forhold til, hvorvidt det var hensigtsmæssigt at lade ham hænge i Store Sal som et muligt offer for kunsttyveri eller blot nattestreger fra nabokollegierne. Han tilbragte derfor nu to år på Provstekontoret, mens forsikringsforhold blev undersøgt og en række eksperter indkaldt for at vurdere markedsværdien. Men da det kom til stykket, viste det sig, at maleriet mest af alt bar en betragtelig regensiell affektionsværdi. Der var ikke tale om et værdifuldt, kunstnerisk mesterværk. Så anerkendt og værdifuld

"Efter utallige år i røg og damp, med flænger, huller og en ramme i stykker, lignede Christian IV sig selv igen"

en maler er Roswijk trods alt ikke og Christian IV fik portrætteret sig selv et utal af gange.

Og så kunne man jo tro, at historien sluttede her. Men ak, Christian IV skal ikke tages for givet. Indflytterholdet fra forår 2014 fik æren af genophængningen i forbindelse med årets lindebal.

Der var tale om en vanskelig oppyntningsopgave; portrættet er tungt, og placeringen over indgangen til Lille Sal vanskelig tilgængelig. Ved hjælp af tre stærke indflyttere kom han dog på plads; meget stolt, efter mange års fravær.

Men blot få minutter efter gav den ellers helt nypåsatte snor bag på maleriet efter, og Christian IV styrtede til gulvet. Den porøse maling krakelerede, guldrammen gik helt i stykker, og han var med ét i dårligere stand end formentligt nogensinde før.

Alle måtte sunde sig, og den sårede Christian IV flyttede tilbage på Provstekontoret, mens en ny plan for endnu en istandsættelse blev lagt.

En tur tilbage til Konservatorskolen var én mulig løsning, som dog ikke vurderedes optimal pga. en forventet lang behandlingstid. Flere fondsansøgningsmuligheder blev også forsøgt, men uden at nogen bed på. I mellemtiden kastede Christian IV sit tunge åsyn på en lang række optagelsesudvalgsmøder på Provstekontoret – en passende påmindelse om udvalgets tunge ansvar.

Til sidst kom der en indsprøjtning af fondsmidler i forbindelse med en renovering af Store Sal i 2016 i form af et lille restbeløb, der snildt kunne strækkes til en professionel behandling hos en konservator. Maleriet viste sig denne gang at indeholde en række gamle og nye retoucher, som blev fjernet i det omfang, det ikke forstyrrede helheden, og faldskaderne blev udbedret. Efter utallige år i røg og damp, med flænger, huller og en ramme i stykker, lignede Christian IV sig selv igen.

Den endelige afsløring fandt sted under juleballet 2017 – mere end 6 år efter, at spor af maleriet blev opdaget i Orlovskælderens fugtige refugium. Takket være en betydeligt stærkere snor, hænger han der stadig. Dér på væggen i Store Sal, hvor han som stedets bygherre rettelig hører hjemme og kan minde levende og døde regensianere om, hvor prægtigt og privilegeret et sted, Regensen i sandhed er – også knap 400 år efter, at han klippede snoren.

Fastelavn i Store Sal 1923 med maleriet af Chr.IV i baggrunden sammen med maleriet af Fr.II, der i dag er på Frederiksborg Slot. Ukendt fotograf, Regensens arkiv.

I sidste nummer af *Regensen*, årgang 110, skrev Simon Langkjær om højskolemanden Knud Hansens kritik af digterpræsten Kaj Munk, der begge boede på Regensen i starten af 1920'erne. Simon Langkjærs artikel har givet anledning til, at Svend Aage Nielsen gerne vil bidrage med et gensvar på kritikken af Munk. Gensvaret, som du kan læse nedenfor, er et uddrag fra Svend Aage Nielsens bog ”Kaj Munk. Jeg beder virkelig meget undskyldte”, Aalborg Universitetsforlag, 2014. Svend Aage Nielsen er eks-klokker, fhv. præst, formand for Kennedy-selskabet og har beskæftiget sig indgående med Kaj Munk og hans forfatterskab.

Knud Hansens kritik af Kaj Munks forkyndelse

Af Svend Aage Nielsen (1962-1966, Conventet)

Knud Hansens kritik blev i sin tid fremført og sendt i trykken, før Kaj Munk blev dræbt den 4. januar 1944. Knud Hansens bog med kritikken skulle være udkommet i april 1942. Men den blev forbudt af de tyske myndigheder, vel fordi de på det tidspunkt forbød alle Kaj Munk bøger. Et kapitel af den blev trykt i tidsskriftet *Tidehverv*, nr. 4 april 1943, under titlen ”Moral og Kristendom”.

Det er ikke til at vide, om den bestyrelse for Tidehvervs sommermøde på Hinds-gavl, der tilskyndede Knud Hansen til lade sin vurdering af Kaj Munk gå i trykken i 1942, ville have handlet anderledes, hvis den havde vidst, hvad der ville ske med ham i 1944? ”Gid den bog aldrig var blevet skrevet,” skal Knud Hansen siden have sagt, hvilket dog ikke her kan kildeangives. Men har han sagt det, hvorfor har han så ikke udtrykt dette klart og offentligt?

Går man efter i opslagsbogen *Teologisk Stat Kirkelig Håndbog*, så vedkender Knud Hansen sig bogen som en, han har udgivet. Det viser opslag i nævnte bog både i 1953, 1989 og 1994. Derfor vil den blive vurderet i det følgende, fordi forfatteren kunne have markeret afstandtagen til den. Vel kan det talte ikke gøres utalt, og det skete ikke gøres usket, men det er ofte muligt, at beklage og tilbagekalde både privat og offentligt. Når det derfor ikke er sket, og når der siden er fremkommet megen kritik af Kaj Munk, der virker – som inspireret af Knud Hansens kritik – er der grund til at forholde sig til den.

Sigtet i Knud Hansens kritik er tydeligt angivet i titlen på hans bog: *Forkyndelsen i Kaj Munks forfatterskab*.

Som det fremgår af bogens indholdsfortegnelse, går Knud Hansen meget lidt efter forkyndelsen i Kaj Munks prædikener. Han kritiserer Kaj Munks forkyndelse i ni af hans kendte dramaer, skønt Kaj Munk ellers i 1941 - 42 udgav to prædikensamlinger med i alt 52 trykte prædikener. Kun på i alt ca. en side tager Knud Hansen stilling til forkyndelsen i dem. Men i sin kritik af skuespillenes ”forkyndelse” gentager han igen og igen, at den er heroisk og moralistisk. Derved kommer Knud Hansen til at røbe, at han slet ikke har gjort sig nogen grundlæggende overvejelser om en kunst-

ners ret til at gøre brug af den kunstneriske frihed. Knud Hansen redegør intet sted for det sagligt uomgængelige, at et drama er en kategori for sig. I et drama tørner forskellige livssyn, holdninger, ja, forkyndelser sammen. Det sker, fordi forfatteren tror på meningsbrydning - anskueliggjort på en scene. Han tror på ordene, som står skrevet over Det Kgl. Teaters scene: "Ej blot til lyst".

Det har Kaj Munk allerede med en gymnasiestil om teatrets betydning givet klart udtryk for, at han gør. Ligesom han gjorde det som ung præst. Hvis Knud Hansen ville have været fair i sin kritik, måtte han lange ud efter enkeltpersonerne i de enkelte dramaer eller måske ud efter konkrete replikker hos disse. Hele tiden måtte han have haft det som en overvejelse: Har forfatteren, der har formuleret disse replikker og digtet disse personer, gjort den eller den sympatisk eller usympatisk - heroisk eller moralistisk - for at vække til eftertanke og mulig modsigelse hos tilskueren og den mulige kritiker? Hvorefter han burde takke forfatteren for, at han har formået at få afdækket sider i menneskelivet, som derefter fremstår med samme mening som Søren Kierkegaards skrift med titlen: *Til selvprøvelse - samtiden anbefalet*.

Hvad der irriterer Knud Hansen i de forskellige skuespil, bebrejder han direkte Kaj Munk. I den berømte slutscene i *En idealist*, hvor Maria med Jesus-barnet kommer i samtale med Herodes, bringes Herodes afmægtigt i knæ og hans kongemagt - symboliseret ved hans kongekappe - lægger han selv på skuldrene af det lille Kristus-barn. Herom skriver Knud Hansen:

*"Denne scene fortolkes i regelen som Guds sejr over den selvforgudende Herodes. Men hvori består egentlig denne sejr? Når Herodes ikke får Davidssønnen slået ihjel, skyldes det jo kun den omstændighed, at Kaj Munk har været ondskabsfuld nok til at anbringe alle hans slaver uden for hørevidde, så ingen af dem efterkommer hans befaling."*¹

Efter denne ufattelige kritik, må enhver, der vil forsvare den, også give svar på, om det var "ondskabsfuldt" af Gud selv, at Jesus heller ikke blev slået ihjel ved barne-mordet i Betlehem? Med sin vurdering afslører den daværende sognepræst i Assens sit sindelag over for sin kollega i Vedersø. Herefter er det ikke uforståeligt, at bogen skrives til ende i det samme spor, som den er begyndt. Værd er det dog at lægge mærke til, at stykket *Kærlighed* helt forbigås af Knud Hansen. Det kan være, fordi Knud Hansen vanskeligt kan passe netop dette stykkes forløb - om den ugifte præsts forhold til den gifte kone - ind i sit anklageskrift mod Kaj Munk for moralisme? Der henvises her til den allerede givne vurdering i kapitlet "Kaj Munk og kærlighed."

Skuespillet *Kærlighed* var dog blevet opført, som de andre skuespil, da Knud Hansen formulerede sin kritik. Den kommer alligevel slet ikke i nærheden af den overbevisning, som Kaj Munk udtrykte i et indlæg netop om stykket *Kærlighed*. Som indlæg i en norsk debat om stykket skriver Kaj Munk:

"Hvad det syndige kærlighedsforhold i stykket angår, da synes præster ofte at forglemme, at den kristne tro er løftet op over alle ængstelige moralkrav om skikkelighed." ²

Ja, så stærkt står Kaj Munk på dette, at han i samme indlæg skriver, at *Kærlighed* er hans inderligste arbejde. ³

I. 1. De udvalgte

I stykket *De udvalgte*, som er belyst tidligere, udvikler det sig sådan, at David trods sit syndefald mod Batseba og Urias, hendes mand, dog forbliver Guds udvalgte. Her standser Knud Hansen heller ikke op ved det, som forfatteren selv vil sige med dette stykke. Knud Hansen refererer fra debatten om det mellem kritikeren Chr. Reventlow og Kaj Munk, at Kaj Munk med det stykke har villet forkynde Guds nåde og syndernes forladelse. Hertil siger Knud Hansen:

*"Den bedste vejledning i forståelse af stykket får vi i mottoet på titelbladet: 'Forbandet være menneskets tvesind'. Det er tvesindet, der er Davids egentlige synd. Eller rettere: Hans synd består i, at han er et pjok."*⁴

Her viser det sig, at hastværk er lastværk for Knud Hansen. For mottoet, netop på *De udvalgte*, har en underskrift, hvis mening er følgende: I et stykke af forfatteren Soya, siger djævelen: *"Forbandet være menneskets tvesind."* Knud Hansen forbigår, at det er djævelen, der siger sådan. Men med denne tilføjelse bliver tvesindet pludseligt en god kvalitet hos mennesket. Når djævelen forbander menneskets tvesind, kan det i en ret betydning ikke forbandet af Gud. Så må det være, at det at omsinde sig – omvendes i sit sind – som udgangen blev det for David, netop får djævelen til at rase over, at han ikke kan fastholde sin onde magt over menneskets sind.

Det kan også være noget i retning af at have et åbent sind, så man ikke bare lader sit låse fast i dette eller hint onde opgør, men følger anvisningen, der er formuleret i "Den gyldne regel" i Jesu bjergprædiken, "hvad I vil, at mennesker skal gøre mod jer, skal I også gøre mod dem". Hvilket hele tiden fordrer omsindelse til også at spørge sig selv om, hvordan andre gerne vil forstås og behandles set fra deres side. Som det også er udtrykt af Grundtvig i ordene:

*"Tidligt og sent lad dig ringe for øre,
tal ikke så, at du glemmer at høre."*

Man kan være sindet til at gøre ét, når man kun udtaler sit eget syn, men er man også åben for at høre en anden parts syn, så kan en sådan tvesindet proces blive netop det

gode, som djævelen - og ikke Gud - forbander. Det er samme forståelse, som Søren Kierkegaard udtrykte om dette, at hjertets renhed: at ville ét - kan kun leves, når mennesket vil det gode, ellers er dets uundgåeligt splittet. Den samme slutning kom Kaj Munk til allerede i slutningen af *En idealist!* Den er klart erkendt i Bo Bojesen Ruds bog om ham i 1938, som Kaj Munk havde haft til kommentering, før den gik i trykken.⁵

Brugen af mottoet netop til *De udvalgte* synes at nødvendiggøre denne tydning. Hvordan skal vi ellers forstå, at David beholder - også i Jesu tale om ham - sin plads i frelsens historie trods sin bevidste og fremadskridende synd imod Urias? Når Knud Hansen derfor som sin slutning på sin bog angriber Kaj Munk netop for at være eksponent for tidens "tvesindethed" og for at være "tvesindet" i alt for mange situationer, viser det kun, hvordan angrebet fra først til sidst er forfejlet. Når Knud Hansen nægter, at man "kan forkynde heroisme og kristendom på samme tid", så viser Kaj Munk det modsatte ved at udnævne Paulus til at være den helt, som han nævner først af alle, om han skal svare på spørgsmålet: "Hvem er min helt."⁶ Knud Hansen skriver:

*"Man kan ikke på en gang skrive Mussoliniartikler og være borgerlig moralist, uden at gøre sine udtalelser på begge områder til intetsigende snak."*⁷

Dette udsagn taler for sig selv om, hvordan han uden nogen form for dokumentation farer frem mod den, han har sat sig for at angribe. Når han slutter med at bruge et prædikencitat på syv linjer af Kaj Munk mod denne, siger det vel nærmest, at netop Kaj Munks forkyndelse er anvendelig, selv i munden på en foredragsholder på et sommermøde for Tidehverv i 1942. At Kaj Munk - som vel alle prædikanter må gøre det - ud fra konkrete prædikentekster tumlede med at forholde sig til mange spørgsmål, der vedrører moral, det er sikkert og vist. Men man tager bedre bestik af ham, hvis man ved, at han kaldte en prædikensamling af Morten Pontoppidan for: "Min tro følgesvend gennem årene."⁸

Dog i et eller måske to spørgsmål synes Kaj Munk at have sat en konkret moralholdning på højkant i sin præstegerning. Det skete i hvert fald, da han indbød til afstemning om valget mellem sin forbliven i sit embede i Vedersø på den ene side og spiritusbevilling til Vedersø Klits badehotel på den anden side i 1936 og sidste gang i 1942. Den sag havde dybe rødder i hans svære oplevelser med spiritussens skadelige virkninger i og mellem mennesker - lige fra hans lollandske barndom.

NOTER

¹Knud Hansen: *Forkyndelsen i Kaj Munks forfatterskab.*

Povl Branners forlag København 1942, side 21.

²Se Mindeudgave. *Dagen er inde.*

Artikler, side 210.

³Her kunne der være grund til at stille spørgsmålet: Er det ikke kirken, som har et problem med hensyn til moralismen? Hvorfor har folkekirkens dåbsritual formuleringen: "Modtag det hellige kors' tegn både for dit ansigt og for dit bryst..." Gud har skabt hele det menneske, der skal døbes. Ligger den ligger under for indflydelse fra platonisk moralisme, når den kun korstegner ansigtet og brystet? - Denne teksts forfatter har i sin præstegerning korstegnet med et græsk kors over ansigtet og et latinsk over resten af legemet fra isse til fod på den, der skal døbes.

⁴Som note 1, side 43.

⁵Bo Bojesen Rud: *Kaj Munk.*

Nyt Nordisk Forlag, København 1938, side 52.

⁶Se I anledning af drabet på Kaj Munk for 50 år siden:
Salme- og Tekstheftet til Mindegudstjenesten for Kaj Munk i
Maribo Domkirke 8. januar 1994, side 3. Heftet er ikke udgivet.

⁷Som note 1, side 104.

⁸Kilde: Fru Lise Munk.

Om Gamles fortsatte traume – eller om tilfældet PIP

Af Simon Langkjær (2013-2017, Gamle)

Kære venner, gode gæster, ærede gamlinge,

I aften fejrer vi Gamles 185-års jubilæum. Og i den anledning er der flere af de levende og de nyligt døde, som har gjort sig umage for at skabe de perfekte betingelser for, at i aftenen går hen og bliver en mindeværdig succes.

Der er blevet planlagt, der er blevet budgetteret, der er blevet eksekveret. Der er blevet skrevet, digtet og tænkt.

Jeg selv har fået den utvivlsomme ære i aften at agere konferencier. Og som rollen påbyder det, har jeg derfor taget mig den frihed at forberede et lille oplæg til jer; et oplæg om Gamles historie og foreningspsykologi, som jeg håber I vil finde underholdende og tage godt imod.

Oplægget har jeg givet titlen “Om Gamles fortsatte traume – eller om tilfældet PIP”. Og inden jeg begynder at gå nærmere i detaljer og forklarer, hvad der ligger til grund for ordvalget, da vil jeg gerne først mere jer med en kort, personlig anekdote, der ligesom har været hele udgangspunktet for de følgende overvejelser.

Se, det forholder sig sådan, at da jeg var Pontifex tilbage i 2015, da skulle Gamle til Regensens julebal skrive en hyldest til PIP. Det var prisen for at få svinekæden tilbage, som foreningen var kommet i sin besiddelse af. Og som sagt, så gjort. Til julebalen opførte Gamle sin hyldest, og undertegnede fik kæden tilbage.

Men historien stopper ikke her.

Fordi i tilgift til hyldesten havde Gamle naturligvis også skrevet en sjofling af PIP, som vi opførte direkte efter, at overrækkelsen af svinet havde fundet sted. Det passede bestemt ikke pipianerne. Ja, kort sagt, så blev de blev skide sure. Og hele

**"en stangstiv pipianer
lidt senere på aften med
vold og magt rev kæden
over fra min hals af bare
arrighed."**

omstændigheden resulterede i – eller rettere sagt eskalerede med – at en stangstiv pipianer lidt senere på aften med vold og magt rev kæden over fra min hals af bare arrighed.

Godt så! Man kan sige, at episoden, der udspillede sig den aften, var – i citationstegn – en traumatisk hændelse, og det i dobbelt forstand. Sjof-

lingen havde været traumatisk for pipianerne, og reaktionen på dette traume blev lige så traumatisk for undertegnede, da jeg slet ikke havde forventet denne.

Hændelsen var traumatisk i sig selv, men derudover var hændelsen også symptomatisk på langt dybereliggende traume, hvad jeg på daværende tidspunkt ikke forstod. Men som det er blevet klart for mig senere hen, efter jeg fået adgang til nogle af de gamle klokkeprotokoller og Gamles referatsprotokoller, der ligger inden for

Rigsarkivet. Og her nærmer vi os sagens kerne: Tilfældet PIP som Gamles fortsatte traume.

Hvis man tager en af psykoanalysens grundsætninger for pålydende, så er en stor del af både individers og kollektivers identitet grundlagt på de traumer, som mennesker eller grupper oplever eller bliver udsat for i løbet deres levetid.

Efter traumet har fundet sted, udvikles herpå en neurose, som egentlig blot er menneskets og gruppens måde at håndtere og skærme sig for mindet om det oprindelige traume, som var så voldsomt, at det ikke kan slettes fra erindringen eller historien.

Der er fx drengen, der overdrevent sutter på sin finger, fordi han ikke fik nok bryst, da han var spæd; eller pigen, der opsøger forhold med ældre erfarne mænd, fordi hendes far aldrig viste hende kærlighed som barn. Der er mange stereotyper at vælge imellem. Pointen er dog altid den, at neurosen og den neurotiske adfærd er nødvendig for menneskets og gruppens overlevelse og selvopretholdelse.

PIP var og er det til stadighed Gamles første og måske største traume. Og er som sådan et fuldstændig afgørende led for at kunne forstå Gamles foreningspsykologi.

- Rent historisk har Gamles traumatiske og neurotiske forhold til PIP vist sig ved,

at PIP nok er den forening, som har måtte lide mest overlast under Gamles åg. Og måske I ved godt allerede, hvad jeg taler om.

Når I tænker tilbage, var det så ikke sådan, at når der skulle skrives sjoflinger, så fik den altid lige en ekstra tand, når det var PIP, som stod for skud – hvilket de måske også gjorde oftere end andre foreninger?

Gennemgår man Gamles arkiv, viser det sig fx hurtigt, at af sjoflingsmaterialet fra 1990'erne er omtrent 1/3 henvendt PIP. I en sjofling lyder det bl.a. således på melodien En lærke letted:

“En PIP-fugl kagled og femten fulgte, / og straks var gården så fuld
af præk. / Så ti dog stille, I hønsefugle, / spar os for kyllingehjernebræk!
/ Hundrede seksten år ønskede vi tit: / Gid vort kollegie for Pip var frit! /
Hundrede seksten år ønskede vi tit: / Gid vort kollegie for Pip var frit!”

Går vi længere tilbage i tiden til slutningen 1960'erne, viser det sig, at et udvalg af gamle på daværende tidspunkt underholdte resten af Gårdens beboere med den såkaldte “Pislinge Saga” i klokkeprotokollen, som løb over flere måneder. Og går vi endnu helt tilbage til starten af det 20. århundrede, da kan man virkelig tale om ondt blod mellem PIP og Gamle, som klokken Nicolai Kjørboe fortæller os. Han skriver i sin klokkeberetning:

“Partiet Gamle hævdede, at Opgaven var at skabe skarpe Partiskel, for eller imod, og ingen Akkordering, ingen Lempen sig efter Forholdene, krig paa kniven mod alle anderledes tænkende; de bebrejdede Pips Mangel paa Ensartethed og fast Program, et Parti som uden at blinke optog Højre og Venstre, kristne og Fritænkere, var efter Gamles Mening en Uting, som burde bekæmpes med alle Midler, vi skulde dele os efter Anskuelser og lade Regensen være et tro Spejlbillede af den kamp, som førtes ude i Landet. (...) Herimod hævdede Pip, at det, hele Sagen drejede sig om, var at vælge en Mand, som paa en værdig Maade kunde repræsentere Regensen, naar denne skulde optræde som korporation.”

Men på nuværende tidspunkt må spørgsmålet på alle jeres læber imidlertid være: Men hvorfor den splid? Hvori ligger traumet med PIP, som fik det hele til at begynde? Og hvad siger Gamles forhold til PIP i grunden om Gamle?

Det skal jeg sige jer: Til forskel for alle andre foreninger på Gården, så er PIP Gamles barn. PIP er udsprunget af Gamle. Ja, man kunne endda vove den påstand, at PIP i en vis forstand er Gamle; de er mødet med det unheimliche, genkendelsens af sig selv i det fremmede, som det kan ses fra følgende tegninger, taget fra Gamles referatprotokol.

Som det her ses, så gik Gamle med fez allerede inden PIP opstod. Vi havde også en lanterne som rekvisit. Og guddødeme om vi ikke også havde en princeps.

Fra referatprotokollerne har vi fået overleveret netop det tidspunkt, hvor traumet indtræder. Det er en vis hr. S. Hansen, som overbringer den rystende nyhed den 1. maj 1885:

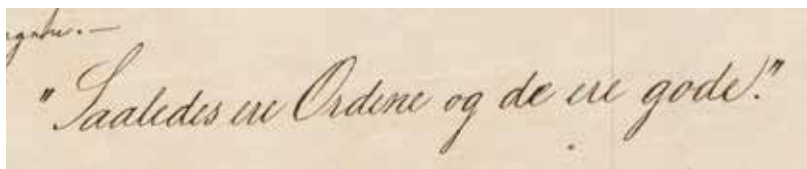
“D’Herr. Bischoff og J. Christensen melder Sundhed. Disse tvende Her-
rer ere efter deres eget Udsagn Medlemmer af den nye Provisoristvæk-
kerforening “Pip”. Som følge deraf maa jeg anse dem for uværdige til at
være Medlemmer af “den gamle Vækkerforening”, og jeg tillader mig
herved i egen Magtfuldkommenhed at excludere dem. Jeg haaber, at den
høje Generalforsamling vil godkjende dette Skridt af mig. Men selv om
min Handling ikke vil blive godkjendt, saa staar det dog i alle Tilfælde
fast, at saalænge jeg er Vækker, blive de to Herrer ikke vækkede af andre
end “Pip”s egen modbydelige Vækker, hvem jeg har haft den tvivlsomme
Fornøjelse at møde næsten paa alle Trapperne idag. Vi sendte naturligvis
hinanden bistre Blikke.”

Senere beretninger fortæller om, at Gamle flere gange siden hen forsøgte at forson-
e sig med PIP, men forgæves. Bl.a. deltog Gamles formand i PIPs 10-års jubilæum –
og gratulerede “Gamles Barn”, som han formulere det, med fødselsdagen, som tegn

på, at “den Splid, som i “Pips” første Tid var mellem de to Foreninger, forlængst var død og begravet”. I sin tale sagde han: “...vi staar jo nu som to Foreninger, som begge har Ret til at være; vi behøver ikke at concurrere med hinanden, da der er Plads paa Gaaræ”.

Men som I nok kan forstå, så vil faderen og sønnen aldrig kunne slutte fred. Som i det græske gudeepos, ender det nemlig altid med, at Kronos æder sit afkom. Eller, som det har været Gamles slagord gennem nu 185-år, så vil åndens sejrer over kødet.

Og her vil jeg slutte, selvom der er mange andre traumer, som mangler at blive blottelagt: Bl.a. fortrængningen af at vi måske er endnu ældre end 185-år, fejden mod det hegelianske tyranni og den første opsplitning af Gamle og over hundrede års nedtrykte seksuelle perversioner.

Det er ordene, og de ere gode. Skål!

Fællesfotografi til Gamles Jubileum.
Fotograf: Alexander Lokindt

Grottens genfødsel

Af Drude Morthorst Rasmussen (Skrap, 2017-)

og Nathalie Belling Sørensen (Uglen, 2017-)

Stærke stemmer har siden Grottens fødsel bebudet, at Grotten er en determineret skrotplads – en modtagestation for Kasernens kasserede remedier, kylet ud fra de højtstående vindueskarme, sprængt i stumper og stykker mod grottens brostensbelagte bund. Men nylige begivenheder har sat spørgsmålstegn ved, hvorvidt denne blinde determinisme er retmæssig. Er det muligt, at Bjørnen er ved at undslippe sin ellers tilsyneladende fasttømrede og tragiske skæbne?

Vi skal ikke dvæle for længe ved Grottens fjendtlige fortid. Porcelæn er blevet kastet og ukvemsord udtalt. Læseren vil vide, at Foreningen Hof indvier sine hofmarskalle ved nedkastning af en kasse Carlsberg fra tredje sal, mens der ved Admiralitetsmiddage slynges brugt porcelæn hen over de tilstedeværendes hoveder og ud af vinduet. Sådan har det angiveligt været i århundreder, ellers i hvert fald siden Bjørnens fødsel i 1908. Disse besynderlige traditioner har ikke ændret sig betydeligt, men noget andet har. Op ad ødemarken af glasskår og porcelænsstumper er et lille provencalsk refugium groet frem. Komplet med palmetræ, Yves Klein-blåt klinkebord og kulørte lamper.

Det er Bunditterne, der har taget *deres* skæbne som Regensens prækariat og fundament i hånden og transformeret den lille baggård. Men de har måtte kæmpe mod andet end vinflaskevrag og cigaretrestes. Læseren vil nemlig vide, at regensianere afskyr forandring. Og således er det i sandhed forandringsfrygten og den mentale omkalfatring af det regensielle sind, som har været på spil i kampen for at vinde Grottens ære. Denne kamp har været alt andet end lineær, og involveret flere tilbage-

"Er Bjørnen ved at undslippe sin ellers tilsyneladende fasttømrede og tragiske skæbne?"

slag for Bunditternes transformationstropper. Idéen om at genoprejse Grotten kom fra en Tiliast samt daværende Bundit og B&V-boss med albansk herkomst. Han skabte et regensielt håndværkerlaug

ud fra tesen om, at kunne uuddannede albanere bygge huse, så kunne regensens akademikere vel også bygge *noget*. Gerne en stor pizzaovn til Grotten. Den blev af uransagelige og dybt kedelige grunde (såsom brandsikkerhed) ikke til noget, men et brudstykke af årets Lindegave blev dog afsat til indkøb af møblement og grotteklima-tilpasset grønt til Bjørnen. Resten er så at sige historie.

Omkringliggende strukturelle faktorer bør derfor også nævnes, selvom Grottens transformation tilsyneladende har været aktørdrevet. 2018 blev nemlig året, hvor

Regensens nye palme storkrives i den varme indergård.
Foto: Drude Morthorst Rasmussen

brandtilsynet til stor forskrækkelse (for dem) opdagede, at store dele af Regensens opholdssteder var direkte og livsens farlige. Forhenværende fristeder blev gjort forbudt, og dermed stod flere regensianere uden tag over hoved og fest. Her viste det sig yderst belejligt, at forandringens formentligt største fjender blev Bjørnens bejlere. Da Foreningen af 1832 efter lang kamp blev fravristet sine gemakker i Musikkælderen, måtte 'Gamle' søge mod nye brostensmarker at smadre sine flasker på. Valget faldt selvfølgelig på Grotten, og skæbnen skulle ville det, at foreningens næste fest for de nye indflyttere blev afholdt iført cykelhelme på bunden af Bundens grotte. Ikke ligefrem et kønt syn, men dog et syn som var svært at tage fejl af. Holdnings-skiftet til Grottens funktioner og fordelagtigheder var for stedse forandret.

Bunditernes forandringsdønt er desuden blevet afhjulpet af den lange sommer, som gjorde det uudholdeligt at befinde sig indendørs, når man var indengårds. En sofa fandt sin vej til Grotten, og pludselig steg Bunditernes kvadratmeterpris betydeligt. Siden da har Grotten været besat i alle dagens og nattens timer. Fra morgener med avislæsning og kaffedrikkende regensianere til eftermiddage med læskende iste og friluftslæsning til aftener med lanterner, rødvin og filosofiske samtaler. Selv nætter er blevet brugt i Grotten, overnattende under de tre stjerner, der er synlige på den firkantede julihimlen over Grotten, kun med lyden af medregensianeres dybe åndedrag midt i den stille by.

Sommeren er så at sige blevet Bjørnens. Det materialiserede sig blandt andet i ugen op til Lindeballet, hvor Bunditterne afholdte Bjørnens 110 års fødselsdag. Da faldt nysgerrige blikke ned langs de orange murer mod svedende regensianere, der hvirvlede rundt i hektiske cirkler – Bjørnen var blevet vært for en wienervals. Det har yderligere vist sig, at Bjørnen kan varetage en vigtig funktion udi sladder på Regensen. Hele sommeren er bjørnen blevet beskænket bestialske og bevingede ord, når der er blevet konverseret i krydsstillinger fra vindueskarme mellem køkkentårn, kasernetoiletter og grotte. Hvad der hviskes i en køkkenkrog på Proletariatet kan nemlig høres af det opmærksomme øre på Bunden. Og som røg fra Grottens grill rejser Bunditternes samtaler sig op langs murene og spredes i tilfældigheder mellem de åbne vinduer på Kasernen. Omfanget af hemmeligheder hørt, fortalt og forvandlet på nævnte måde er ukendt.

Grotten har altså kunne tilfredsstille mange behov. Men Bjørnen har vel sagtens ikke undsluppet sin skæbne helt. Der vil (forhåbentligt) altid komme nye hofmarskaller og Admiralitets-middage til verden. Og de skal være så velkomne til at 'ofre' deres alkoholiske genstande og stole til den brostensbelagte bjørn. Men de må gerne rydde op efter sig. For Regensens traditioner er vel nok dens levebrød og sjæl, men de må også gerne gøre plads til andre. Til Gamle-fester under stjernehimlen, til fødselsdagsfejringer af Bjørnen, til filmaftener på terrassen og til litervis af kaffe og rødvin, der nydes i hinandens selskab på Københavns måske yndigste og mest oversete kvadratmeter.

Læseren vil måske rynke på næsen af dette brud på smadder-regler, som endda kortlægges af en Skrapianer. Heldigvis er nærværende også en historie om Regensens fortrinlige foranderlighed. Og den skal nok gøre sit indtog på Grotten igen. Det nye klinkebord slår allerede (store) revner, og lad os nu se, hvor langt tid palmen holder i det prækære grotteklima. Indtil da: Kom forbi og gratulér den gamle bjørn næste gang, du besøger den endnu ældre gård. Forandringen har indtil videre vundet en lille sejr, her hvor tiden ellers forsøger at stå stille.

"Siden da har Grotten været besat i alle dagens og nattens timer."

Kort før Lindebal afholdt Bunditterne Bjørnens 110-års fødselsdag. Her danses der wiener-vals som forberedelse til netop ballet. Foto: Lars Hemmingsen

Om klimaforandringer og ansvarsløshed

Af Sophus Helle (2013-2017, Skrap)

Jeg har aldrig set så ansvarsløs opførsel som på Regensen, og jeg har aldrig mødt så ansvarfulde mennesker som på Regensen. Regensen er den ubegribelige sammensmeltning af kaos og orden, af Generalforsamlingens vanvidshvirvel og Store Regensrådsmødets budget-pedanteri. Kun på Regensen kan man kaste sig i seng efter en lang nat med druk, ran, porcelænssmadring, skrål i tonedøvt kor og mode-rate former for hor, og så alligevel stå op tidligt næste morgen for at tage til møde i fondsansøgningsudvalget. Der sad vi altså, klatojede og tømmermændsramte, forsamlede om Pattens køkkenbord for at skrive de fondsansøgninger, der skulle redde Regensens vinduer og bundlinje. Facaden skulle renoveres og energiforbruget sænkes med nye, tætsiddende vinduesglas.

Vinduesprojektet endte med at skaffe Regensen 6,5 millioner kroner, men det voksede oprindeligt ud af et endnu mere ambitiøst projekt, der ville gøre Regensen til prøvekanin for et helt nyt begreb – “bæredygtig kulturarv”. Det er et

"hvis frygt kunne få folk op af stolen og ind i klimakampen, så var den kamp vundet for længst"

fantastisk begreb. Ligesom Regensen selv smelter det to modsætninger sammen. “Kulturarv” peger bagud, mod en tryk og bevaringsværdig fortid. “Bæredygtig” peger fremad, mod et håb om en bedre fremtid, hvor der fortsat er plads til steder som Regensen, uden at kloden skal lide overlast. I vores fondsansøgninger påkaldte vi os ofte, at Regensen havde holdt i 400 år, så nu skulle vi sørge for, at det ville holde i 400 år endnu. Fortiden forpligter. Den efterlader os med ting, der er værd at passe på. Men lige nu er det usikkert om kloden, for slet ikke at tale om Gården, vil holde i 400 år endnu. Fremtiden forfærder.

Naturkatastrofer, borgerkrige, ressourcemangel, flygtningestrømme, samfundskollaps. Klimaforandringerne er alvor: det er al vor levevis og al vor vante trykhed står for fald, i en alt for snarlig fremtid. Men det er ikke noget nyt, det har vi vist længe. Dommedagsprofetier er der nok af, og de fungerer tydeligvis ikke. Hvis det at male fremtiden sort som kul virkelig kunne anspore til handling, hvis frygt kunne få folk op af stolen og ind i klimakampen, så var den kamp vundet for længst. Vi har forsøgt os med skræmmekampagner i årtier, og de virker ikke. I en kælder der vitterligt er sort som kul, Regensens Musikkælder, blev vi en alt for sen natte-time enige om at prøve noget nyt.

Klimakampens retorik kører ustandseligt på spørgsmål om etik, ansvar og af-savn. Klimaforkæmpere opfordrer os til hver især, som ensomme individer og an-

svarsbevidste forbrugere, at træffe det rigtige valg – ved køledisken, i tøjbutikken, på vej til arbejde. Skær fra, vælg grønt, kør mindre, køb bedre. Men vi vil have en anden retorik, én der ikke ligger alt ansvaret over på vores ensomme skuldre. Vi vil hellere insistere på inspiration, visioner, handlemuligheder, og først og fremmest på fællesskab.

Hvis vi står alene med frygten om fremtiden, bliver vi lammede. Hvis vi står alene med ansvaret om at vælge rigtig, bliver vi ligeglade – hvilken forskel gør den her ene bøj? Hvis vi står alene med kampen mod klimaforandringer, bliver den kamp til et spørgsmål om etik og forbrug snarere end om politik og forandring. Fællesskab er afgørende. Det er først i fællesskab, at vores individuelle handlinger bliver meningsfulde. Det er først når vores små spæde skridt bliver set og anerkendt af andre, at vi kan blive ved med at gå ned ad den vej, og invitere andre med derhen. Hvis klimakampen skal lykkes, et vi nødt til at skabe en ramme, hvor vi hver især kan føles os som en del af en større bevægelse. Som et fællesskab af *climateers*, der er i gang med at ændre verden.

Det fællesskab findes allerede, det er bare ikke synligt. Folk stuver deres bekymringer væk, sammen med deres ønske om grøn omstilling, fordi de tror, at de står alene med dem. En af de vigtigste statistikker i dagens Danmark – i hvert fald én som jeg bliver ved og ved med at vende tilbage til – kommer fra tænketanken Concitos klimabarometer: 88% af danskerne mener, at klimaforandringerne er et alvorligt problem. Alligevel kan man føle, at man står alene med det synspunkt. Hvis klimakampen skal op i gear, er vi nødt til at omsætte den skjulte enighed der er i luften til et virkeligt fællesskab, som inspirerer til handling og muliggør et ambitiøst engagement.

Derfor har vi gennem foråret arbejdet med at starte fællesskaber for klimakampen. Det er konkret blevet til to bevægelser: Den Grønne Studenterbevægelse, og Forskernes Klimanetværk.

Den Grønne Studenterbevægelse er et forsøg på at samle studerende på tværs af landets fag og universiteter. Vi mødes hver anden uge, og de møder er lige dele

"Glem ej den styrke som byder sig til i en ungdom af lys og af glæde."

sociale og politiske. Begge dele er vigtige. Det føles som en sten der falder fra brystet, når man omgiver sig med andre, der heller ikke kan sove af ren og skær bekymring over klodens tilstand. Der er en fø-

lelse af automatisk og gensidig forståelse. Den tryghed og det fællesskab er det, som gør alt det andet og mere seriøse politiske arbejde muligt og meningsfuldt: demonstrationer, kronikskriveri, aktioner og manifester.

Forskernes Klimanetværket skal ideelt set samle forskere fra hele Skandinavien – uanset om de arbejder specifikt med klimaforandringerne i deres forskning,

eller “bare” bekymrer sig om dem som borgere. Netværket er tænkt både som et akademisk forum, hvor man kan udveksle inspiration til forskning, undervisning og vejledning, og som et fagpolitisk forum, hvor man kan diskutere initiativer i forhold til universitetsledelsen, medierne og politikerne. Ideelt set skal det blive en platform, hvor akademikere kan dele deres bekymringer og tale med en fælles stemme.

Begge bevægelser er altså forsøg på at få fællesskabet og alle dets glæder tilbage ind i klimakampen. Det handler om begejstringen ved at snakke med ligesindede, at få fornyet energi, at blive beriget med inspiration, og ikke mindst at føle, at man er en del af noget større og dermed mere handlekraftigt. Det er desuden et forsøg på at vriste klimakampen ud af den individuelle moralisme, der fortsat præger den offentlige samtale, og over til en mere politisk slagmark, hvor vi kan gøre en mere effektiv forskel.

Kort sagt prøver vi at skabe rammer for en mere regensiel klimakamp. Hvis der er én ting, Regensen har lært os, så er det den energi og slagkraft der ligger i foreninger. Vi har brug for en klimakamp, hvor der er plads til både den ansvarsfuldhed, der tvinger os klatøjede ud af sengen og hen til klimamarch, og til den ansvarsløse forglemmelse, der ligger i fællesskabets begejstring. Det handler om at ramme den særlige balance af orden og kaos, forpligtelse og nyskabelse som Gården er så god til.

Om to dage fra skrivende stund – hvilket vil sige nogle måneders tid siden fra første læsende stund – holder Den Grønne Studenterbevægelse en fest for klimabekymrede studerende. Der vil være oplæg, workshops, foredrag og debatter, men også dans og musik. Det virker måske fjollet, som om de studerende ikke tager problemets omfang alvorligt, men bare danser mens verden brænder. Men jeg tror, at det at skabe stunder af glæde netop er en måde at tage problemet så utroligt alvorligt, som det fortjener, og generere energi til den lange kamp der ligger foran os. Som vi synger på Regensen: “Glem ej den styrke som byder sig til i en ungdom af lys og af glæde.”

Hvis man ikke havde mulighed for at deltage i de studerendes fest, men til gengæld arbejder som forsker, kan man deltage i akademikernes svar på en fest: en endagskonference, selvfølgelig. D. 17. december mødes forskere fra hele Danmark for at diskutere status på klimadebatten, og hvilken rolle akademikere kan spille i den.

**"Så kom ind i kampen –
her er spændende
at være"**

Der er ikke mindre end tre nulevende
regensianere at spotte rundt om banneret.
Fotograf: Den Grønne Studenterbevægelse

KÆRLIGHED
BÆREDYGTIGHED
HERLIGHED

DEN
GRØNNE-
STUDENTER-
BEVÆGELSE

Men alle kan spille en rolle i den debat. Vi er selv forskere, og derfor har vi startet en forskerbevægelse. Men klimaforandringerne er et spørgsmål, der angår alle faggrupper: journalister, lærere, politikere, embedsmænd, erhvervsledere, præster, jurister, og så videre, og så videre.

Som regensianer, død såvel som levende, har man et særligt ansvar i forhold til klimaforandringerne. Vi er universitetsuddannede, privilegerede, og generelt Kuns Jensen-begunstigede med gode forbindelser. Den position forpligter. Hvis man har en offentlig stemme, er det tid til at bruge den, og pufte samfundsdebatten hen mod det emne, der lige nu er altoverskyggende vigtigt og akut: klimaet. Lærere kan tænke klimaforandringer ind i kursusplanen, erhvervsledere kan satse på grønne løsninger, journalister kan gå politikernes løfter efter i sømmene, politikerne kan aflægge bedre løfter. I de situationer hvor krisen står for døren, er vi nødt til at løfte i flok, og finde ud af hvilken rolle vi hver især kan spille, så både kloden og Gården kan holde i 400 år endnu.

Men som regensianere har vi også en særlig ansvarsløshed, vi skal holde fast i, en forpligtelse til alt det sprudlende og inspirerende i verden. Vi skal skabe rammer for fællesskabets glæder, for dets begejstring og meningsfuldhed også i kampen mod klimaforandringer, så det ikke bliver sortsyn og afsavn og ensomhed og truende dommedag det hele. Selv i vores mest ansvarsbevidste øjeblik er vi nødt til at skabe plads til samvær, for det er det eneste, der kan få os igennem den her krise. Så kom ind i kampen – her er spændende at være.

Jeg har set en rød fez knejse

Af Frederik Langkjær (2014-, PiP)

Hvad er PiP? PiP er PiP (står der i PiP-lovens § 1). PiP er altid Primus Inter Pares¹ (synger vi i vores foreningssang). Og for nyligt er vi internt blevet enige om, at PiP også er gårdens skønneste, smukkeste og sandeste forening. Ja, måske er PiP endda gårdens eneste *rigtige* forening i den forstand, at vi trods vores 133 år på bagen² stadig afholder generalforsamling. Og det er også her ved generalforsamlingen – starten på foreningens årshjul – at jeg vil starte nærværende beretning.

For hvert semester, ca. en uge før lille GF³, gafles en dagsorden op i porten, og mindst seks timer senere stimler PiP-folket sammen til foreningens højtid: Store GF. Her fejrer vi, at PiP stadig er PiP, og sørger for at drøfte de sager, træffe de beslutninger og uddele de embeder, som kræves for, at PiP kan vedblive at være PiP. Det foregår på demokratisk vis og efter lignende forskrifter som dem, der gælder Regensråd. Vi stiller hinanden til valg, men motiverer også hinanden. For vi fejrer jo, at vi stadig er os, og hvordan gøres det bedre end at give nogle sjoflende ord med på vejen? Der er dog tre undtagelser: Valget af Princeps, Episcopos og Ridderen af Trekroner –

"Hassan, PiPs gud, hvorfra PiP får sin potens"

nogle af de ældste og mest agtværdige embeder. Embederne Princeps og Episcopos adskiller sig ved, at kandidaterne motiverer sig selv og

vælges ved anonym stemmeafgivelse, mens Ridder-embedet adskiller sig ved slet ikke at blive valgt på generalforsamlingen, men på Trekroner Fort.

Princeps er PiPs forperson og repræsentant på gården og kan kendes på sin besiddelse af penisknogle⁴. Ifølge PiP-loven betyder det blandt andet, at Princeps' stemme er udslagsgivende på generalforsamlingen, og at alle indflyttere skal forhøres og godkendes af Princeps for at kunne nyde optag. PiP-loven er imidlertid – ligesom Regensens statutter i øvrigt – en bøjelig størrelse, og der findes flere perioder i PiPs historie, hvor den har været glemt og ikke er blevet fulgt. Dertil kommer, at foreningslivet på Regensen i min optik er blevet mere tolerant og inkluderende den tid, jeg har været levende – og det gælder selvfølgelig også PiP. Det er derfor en rum tid siden, at Princeps' godkendelse har været krav for optagelse. Vi har dog i nyere tid genindført en omfortolkning af Princeps-forhøret, så vi stadig kan holde traditio-

¹Først blandt ligemænd.

²Ja, vi er gårdens længst kontinuerligt eksisterende forening siden 1885!

³Den øvrige Regens' mindre betydelige generalforsamling, hvor der vælges uanselige embeder som klokker og brugsdame.

⁴Et af PiPs relikvier – ifølge sagnet en penisknogle fra en narhval, der skulle være forsvundet og senere erstattet af en lårbensknogle fra et lægesæt.

nerne i hævd og samtidig lære indflytterne bedre at kende.

Hvor Princeps kan siges at være PiPs verdslige leder, kan Episcopos siges at være vores åndelige leder. Det er nemlig Episcopos' fornemmeste opgave at styrke kammeratskabet internt i PiP og sørge for, at der er god stemning. Det kan til tider være en krævende sag, og Episcopos er derfor heller ikke alene, men rådfører sig jævnligt med Hassan⁵, PiPs gud, hvorfra PiP får sin potens.

Endelig har vi Ridderen, der før i tiden blev valgt på generalforsamlingen og stod for at arrangere årets tur til Trekroner. Ridderen står stadig for at arrangere turen, men bliver som sagt ikke valgt på generalforsamlingen længere. For med nyere tids ungdoms- og drukkultur har embedet ændret karakter. Hvert år en lørdag formiddag i sensommeren drager PiP-folket afsted mod Trekroner medbringende en herlig og overdimensioneret picnic-kurv, et kroket spil, øl og højt humør. Det er en dejlig dag. Solen skinner som regel. Vi spiser, spiller kroket, bader, afsynger Pisse-kantaten og hygger os gevaldigt; men midt i al hyggen udspiller sig en parallel og nervepirrende dyst om titlen som Ridder af Trekroner. Enhver på fortet kan nemlig udfordre den regerende Ridder og overtage titlen i tilfælde af, at vedkommende kan indtage vand, malt og humle hurtigere end Ridderen⁶. Er udfordren hurtigere end den regerende Ridder skifter titlen hænder.

Sådan forløber dagen i to spor med hygge og hard-core druk (og en overraskelse fra sidste

"måske er PiP endda gårdens eneste rigtige forening"

års Ridder derimellem), indtil den sidste båd mod fastlandet afgår. For når vi forlader Trekroner, kan der kun være én Ridder, og det er den person, der senest har indtaget den gyldne drik hurtigst i dyst. Således kan vedkommende bryste sig af at være Ridder af Trekroner, indtil PiP-folket igen en dag drager mod fortet.

Efter generalforsamlingen er ovre og formaliteterne er på plads går semestret i gang og tjuhej, hvor det går. Det har det gjort i mange år, og den tid, jeg har været med, har semestrene især været præget af dans og musik. Pipianerne har nemlig været kendt som de pop-(musik-)elskende (og mere polerede?) regensianere, der ikke kun var først blandt ligemænd, men også først på dansegulvet⁷. Med tiden har vi også tiltrukket flere og flere musikanter, og pipianerne omtales efterhånden ligeså ofte som pipsters, som de omtales pipianere. Der er derfor også altid fest og farver og gang i dansegulvet, når PiP blænder op for semestrets fest – og dog. For engang

⁵Et andet af PiPs relikvier – en tung ler-figur uden hoved. Den har engang haft et hoved, men ifølge arkiverne er det ikke usædvanligt, at det falder af engang imellem og derfor må repliceres.

⁶Øllen bliver pløkket (der laves et hul i øllen) med en kroket-port, så den kan indtages hurtigere.

⁷Disclaimer: Udlægningen af de øvrige regensianeres opfattelse af PiP er selvfølgelig udtryk for min egen opfattelse af andres opfattelse af PiP.

Musikalsk komsammen i PiP.
Fotograf: Liv Liebach Guttesen

imellem skiftes farverne ud med sort. I PiP ynder vi nemlig at sige ordentlig farvel til de døde med et vaske ægte dødegilde. Her ærer de levende de døde og den indsats, de har gjort for, at PiP kunne være PiP. De kokkererer, pynter op, synger indgangsbøn og sjofler; og når klokken slår 12, fører de – iklædt sorte kutter og til tonerne fra udgangsbønnen – de døde ud i gården og op i kisten på kærren. Herfra kører de levende i takt til *March til graven*⁸ de døde nedad Købmagergade, rundt om Storke-springvandet, opad Niels Hemmingsensgade og tilbage til gården, hvor der venter et sold af den anden verden.

Når så semestret lakker mod enden, ballet nærmer sig, de gamle er død, og PiP-folket har kurtiseret indflytterene til madklubber præget af brætspil og portvin, er det typisk tid til optag. Og ligesom vi gør noget ekstra ud af at sige farvel til pipianere, gør vi også noget ekstra ud af at sige goddag. I stedet for at rette optaget udadtil ved at optage i porten til skue for hele Regensen (som en form for kompensation for mindreværds-komplekser?), retter vi optaget indadtil, sætter indflytteren i centrum

og gengælder vedkommendes kærlighed. Under ly af mørket, og typisk større festligheder, bortfører Princeps (eller en stedfortræder) den kandiderende pipianer op på loftet⁹, hvor det øvrige PiP-folk står klar med en skræddersyet overraskelse. I en rus af glæde spørger vi civiliseret indflytteren, om vedkommende ønsker optag. Der svares ja, og optaget kan efterfølgende subtilt kendes på, at endnu en fez er blevet placeret på en agtværdig regensianers hoved.

Således går PiPs semester fra start til slut, fra generalforsamling til generalforsamling, fra liv til død – og gid at det må blive ved mindst 133 år endnu.

Dixi!

Frederik Langkjær

Fhv. Princeps, Episcopos og Ridder af Trekroner

⁸Mel: Triumfmarchen af Aida

Et lig

ligger på båren strakt, lugten er ram og sød,
ormene sig mæsker med fryd i dets muldne skrog.

En bug

spilet af dunster ud, løfter mod Himlens hvælv
støvet af det kød, som var ungdom og skønhed og
kraft.

Alt er forgængelig,
potens ej forlængelig,
ak, hvor forfærdelig!

Et lem

voldsomt er revet af den pipielle krop,

slapt det ligger hen, mærket nu kun af dødens sæd.

Dets glans

der fordum som rosenknop folded' sig ud med knald,
runke nu i støvet, og vissen dets duft vejres hen.

Livets forbandelse:

håb om opmandelse,
kødets opstandelse.

⁹Som de levende vil vide, er det blevet stadigt
svære at tilgå visse dele af loftet pga. skærpede
brandregler. Heldigvis har vi i PiP i gode kontakter
til de højere kræfter.

Om Ugler

Af uglemor Nathalie Belling Sørensen (2017-, Uglen)

og uglefar emeritus Søren Storgaard Sørensen (2014-, Uglen)

Ugler er særlige skikkelser. Følgende observationer om ugler og deres særlige karakteristika er indsamlet gennem mange års dedikeret feltstudie i den regensielle natur.

Ugleflok og -forældre

En ugleflok består oftest af en 10-12 forskelligartede ugler, der ved hver deres særlige kendetegn, fjerpragt og lyde skiller sig betydeligt fra mængden. Uglen er vidt udbredt på gården, og den forekommer ligeså vel på kvistværelset som på bundværelset, selvom der dog er en stigende tendens til at trække mod højere luftlag med alderen. Vingefanget i ugleflokken er stort og kan dække over antropugler, tofugler, basugler og spilugler. Det er den almene konsensus, at ugler sætter stor pris på en flad hierarkisk struktur, selvom de endnu ynder at udvælge et slags symbolsk overhoved - en såkaldt ugleforælder. Dette foregår ved at den siddende uglefar eller uglemor indkalder til ugleparlament, hvor alle levende ugler vælger en ny ugleforælder. Der er oftest tale om en grundig drøftelse i den øverst trætop af sindet, mere end et egentligt kampvalg, da ugler foretrækker den svært svævende gensidige og lyttende samtale frem for hård retorik og heftig diskussion. Den netop afgående uglefar (pooglen), der i september 2018 blev erstattet af en ny uglemor (maguglen), havde været indehaver af titlen i godt og vel halvandet år.

Ugleavl

Ugler kan yngle hele året, men lejligheden kræver dog særlige omstændigheder. I et længerevarende parringsforløb (ofte af tre-fire måneders varighed) gør ugleflokken medlemmer kur til et nyt indflytterdyr på gården. Parringsforløbet udmunder i en avlsceremoni, et form for ugleorgie, ofte i de hede nattetimer under et regensbals romantiske skær. De mest prekære ritualer tilhørende denne ceremoni er en velbevaret uglehemmelig, men det er dog blevet alment kendt, at et element i ugleavlens er at ”skyde en ugle” i porten. Hvad denne betegnelse nærmere dækker over må overlades til forestillingsevnen frie leg. Når ugleægget er klækket, gives den nye ugleunge sin første uleglyp, der i tidens løb er blevet transformeret til vinmandsgrappa (se *Uglen i økosystemet*). Efterfølgende er der flyvende fejring med rigelige mængder af mæskende portvin og eksalterede tudelyde.

Ugleføde og -lyde.

Omtrent én gang ugentligt åbner foderbrættet og uglerne samles for at æde. Modsat deres adfærd i den vilde natur, er ugekosten hovedsagligt baseret på vegetariske

principper med tanke på dyrevelfærd og klimahensyn. Det er ikke sjældent, at måltidet indledes med skønne tudelyde – oftest i klang med en sang fra højskolesangbogen. Denne lille strid mellem regensvisebogen og højskolesangbogen fungerer i den regensielle natur, som en slags identitetsmarkør mellem gårdens forskellige foreninger. Begge disse sangskatte har hver især deres meritter, men at uglen ofte vælger højskolesangbogen er ikke tilfældigt. Mens den lille blå regensvisebog i høj grad dyrker det regensielle, allerbedst illustreret i afsnittet *Regensens fortræffelighed*, lægger højskolesangbogen i højere grad op til at forbinde Regensens afskærmede hverdag med livet udenfor murene. Selvom uglen trives i bedste velgående indenfor murene, må man ikke glemme, at den er et vildt dyr, der har sit oprindelsessted og sin quintessens i naturen. Når uglen vælger at tude med højskolesangbogen frem for visebogen, er det ikke et fravalg af Regensen, men et tilvalg af en verden udenfor de røde mure. En sjælden gang kan man ved nattetid være heldig at opfange hidtil uhørte uglelyde. Flere af de særprægede ugler i ugleflokken skaber ved lejlighed deres egne sange i et forsøg på at gribe den evigt bestående og alligevel evigt forandrende uglesjæl. I april 2018 kunne de opmærksomme gård dyr på Regensen således lytte til følgende serenade under den blomstrende Frk. Lind:

*Visdomsuglernes vingslagssusen
fylder byen med en magisk musik
hjertet hamrer af natflyvningsrusen
danser ind i fuglelivs mystik*

Uglereden

Uglereden er hovedsageligt opbygget af immaterielle værdier; åbenhed, fællesskab, samtale, visdom, fantasi og mystik. Hvis man en tilfældig aften dumper ned i uglereden, kan der opstå følelser og fornemmelse af gådefuld og eventyrlig karakter; som om at reden bidrager med netop den kraft og energi, man havde et skjult behov for, men som man ikke forudgående var i stand til at forstå og efterspørge. Ugler kan dog føle det fornødent at inddrage materielle symboler i opbygningen af uglereden og følgende relikvier er ofte set i brug: *Ugleklokken*, der gerne bringes til bordet under regensfesterne og anvendes til at påkalde sig opmærksomhed i det kaos, der ofte hærger i salen under middagen. Klokkens historiske forhold til kollegiet Valkendorf er stadig en uafklaret sag. Hvem – en valkendorfianer eller en ugle – der egentlig sidder med den ægte og hvem den kopierede ugleklokke i hånden, er et åbent spørgsmål. *Uglestokken*, er en gammel sag, som primært tages i brug under optagelse af indflyttere i porten (se i øvrigt under *Ugleavl*). Og Ulla, en gammel udstoppet natugle med blanke mørke øjne, der for nylig har fået sin noget vigende fjerpragt på hovedet dækket af en hjemmestrikket filthue.

Uglens habitat

Alle dyr i den regensielle natur er underlagt en vis form for darwinistisk princip om 'survival of the fittest'. At der er forskellige måder at håndtere eller omgå dette princip er dog en anden sag. Med stoisk ro og en mild foragt for primitive populistiske bevægelser gør ugle tit brug af kig-væk-finten, mens den lader de uvidende tale. Uglen søger gerne væk fra det trivielle og ind i det anderledes. Fx er det observeret, at uglens fester ofte leger med koncepter, der søger indad og afprøver sansernes og sindets dybe. Til uglens blindfest føres indflytterdyr blinde rundt på gården for at ende på en ukendt lokalitet, og først efter forret, vin, hovedret, shot, dessert, portvin, kaffe og stopdans genvinder de synet.

"Vingefanget i ugleflokken er stort og kan dække over antropugler, tofugler, basugler og spilugler."

Der er blevet afholdt usædvanlige fester på usædvanlige steder. Der er blevet dyrket kontaktimprovisation i festsalen og hidkaldt gamle ånder på homoloftet. Efterårsfesten serverede en 4-retters menu

i stearinlysets skær på kystloftet med efterfølgende svedigt dansegulv fyldt med rulende uglehoveder og valsende fjer. Dog lever ugle somme tider i sig eget univers. Da et indflytterdyr sidste efterår forsøgte at imitere ugle på scenen til Revyfesten, var det som en bebrillet, drømmende og nutidsfjern skikkelse, hvis opmærksomhed var svær at fange. De øvrige foreninger anvender nogenlunde sammen billede, når de forsøger at beskrive ugle. Men i strømmen af drillerier og sjoflinger er der den seneste tid observeret en bemærkelsesværdig forskydning i den regensielle natur. Ugleadfærden er nærmest blevet normaliseret og uglens fjerbløde værdier stikker ikke længere ud i slægten af foreninger. Det har ikke været muligt at spore tegn på at ugle i denne tid har ændret opførsel. Noget tyder altså på, at Regensen i stigende grad er blevet et hjem for drømmere og sangere, for tænksomme og venlige væsner. Kort sagt, Regensen er blevet mere *uglet*.

Uglen i økosystemet

Uglen indgår som et centralt, men subtilt element i det regensielle økosystem. At alle gårdens udendørslamper er beklædt med metalugler er et vellignende symbol på uglens tilbagetrukkede men oplysende omnipotens. Uglen har i tidens løb sat sig på nogle af de vigtigste poster i økosystemet. Uglen var i lang tid leder af snapselaug og var med til at starte det nu velkørende bryggerlaug, som siden oprettelsen har haft en sporadisk leverance af øl til regensfesterne. En uglefar emeritus er stadig indehaver af det præstegifyldte vinmandsembede og sidste år cementerede ugle sin magtposition som gårdens leverandør af rusmidler ved at fremavle en frodig vækst af pot i Patriciergangens vinduer. Dominansen var faktisk så stærk, at Tilia, som længe havde været kendt som Regensens grønne forening, endte som nettoimportør

af uglegræs.

Uglens vinger

Uglens evne til at brede sine vinger ud og flyve væk fra gårdens trivialiteter bringer ofte fuglene langt omkring, og ugle har de seneste år oparbejdet evner til at tage på længerevarende udflugter. Den er fløjet ud af indre by på jordvandring gennem betonblokke og asfalterede veje ud til kolonihaver i Ballerup. Den er set flyve helt ud ad byen, på weekendture til nordsjællandske sommerhusområder og til BLOOM-festival i Søndermarken. Der forlyder, at det var kaldet af den gamle uglefar, Svante Lindeburg, der lokkede uglerne til at passe festivalbaren med navnet ”The Owl”. Den flyver i ny og næ også væk fra Sjælland og østpå mod Bornholm og nøgenbadning i måneskin. Eller vestpå mod Jylland, i en minibus fyldt op af dåseøl, guitarer og sangbøger, der snørkler sig rundt på jyske landveje for at besøge uglernes familiære ophav. Senest er uglerne fløjet helt væk fra Danmark på træk til Toscana, hvor den lod sig indlogere hos barndomsvenner, drak vin, åd lokale delikatesser og dansede rundt i stroboskopsoplyste kælderbygninger fra renæssancen.

Uglens blik

Ugleøjjet er ubevægeligt og afspejler det stabile og holdbare perspektiv, som ugle møder sin omverden med. Men selvom ugleøjjet kan forekomme urokkeligt, skal det dog ikke narre beskueren til at tro, at denne særlige fugl ikke har et dynamisk blik – dens hoved kan drejes mere end 270 grader – der kan opfatte bittesmå rørelser i den regensielle åndsvirksomhed. Hvad der oftest er uperciperbart for gårdens andre dyr, indfanges af det skarpe ugleblik. Således formår den hypersensitive ugle at identificere afvigende adfærd i dyrebestanden. Når et sådan individ med tydelige tegn på enegængermønstre opsnappes, vil det blive udsat for både for spot og hyldest af ugleflokkene. Ved det årlige ugle(jule)bal i december markeres fundet af det afvigende dyr ved uddeling af Uglens Paria-legat, der hylder ”...en person, som går sine egne veje, som ikke lader sig kue af andres meninger, som bryder med gården komfortet, og som med rank ryg går mod strømmen.” Tidligere modtagere af legatet har blandt andet benyttet midlerne til at opstarte en foredragsrække, hvor regensianere spyr løs af deres vidensophobning ud over en forsamling af ivrige lyttere i Regensbiblioteket.

Uglens fortid og fremtid

Ugle er en af de ældste arter i den regensielle natur. Dens fødsel kan dateres helt tilbage til 1910, hvor Aslak gaflede sig fra vækkerforeningen Gamle og stiftede Ugle. Siden da er bestanden bølget op og ned og nåede et lavpunkt i 90’erne, hvor Marthe var den eneste levende ugle på regensgården. Men Marthe, der senere stiftede Parialeгатet (se under *Uglens blik*), lod ikke ugle gå bort, og i dag stortrives og yngler ugle på bæredygtig vis. Normalt tager ugler ikke sjoflingerne ilde op og lader dem

passere som vind og vejr. I foråret 2018 skete der dog en undtagelse, da den nuværende provst, Stuart James Ward, i en tale til en regensfest lod en bemærkning falde om uglens skrøbelige eksistens og proklamerede at uglen er en uddøende art. Dette kaldte på et forsvar, som til det efterfølgende Lindebal tog form af en sjofling af provsten. Følgende vers afsluttede sjoflingen:

*Uglen den var på Regensen
Inden du så dagens lys,
Den har overlevet krigen,
du kom senere til bys
Inden længe er du borte
som professor 'meritus
og til den tid flyver sorte
ugler over provstens hus.*

Foto af Søren Hoff fra Camilla Krings interview af Søren i hans hjem i Solrød i 2017. Fotograf: Camilla Krings

Søren Hoff

14. april 1922 – 17. august 2018

Arbejdet med den nu for længst afsluttede bog om Regensen, sendte os ud på mange eventyr, og noget af det første feltarbejde, var et visit i Søllerød en kold januardag i 2014. Dengang lå sneen nyfalden over det smukke, nordsjællandske istidslandskab, som vi kørte igennem, før vi nåede Søren Hoff's hjem. Vi ankom til en betagende muret villa, der var bygget ind i landskabets niveauer, med flere indre gårdrum, murede pejse, indbyggede sofaer og hidsige pangfarver på skydedøre og skabe. Villaen virkede endnu avantgarde, selvom den blev tegnet af Søren Hoff's mangeårige ven, arkitekten Gehrdt Bornebusch, tilbage i 1970.

Ved hoveddøren tog Søren Hoff imod os, iført sine afslappede sutsko og med sin røde tilkaldeknop om halsen, så han ”hele tiden kunne få fat i nogen”. Men man skulle ikke tage fejl af ham af den grund. Han viste os huset og haven og fortalte livligt om de årlige rododendronfester, hvor han sommer efter sommer samlede sin store omgangskreds. Vi så også den isdækkede swimmingpool i haven og bemærkede, at der var slået et stort hul med en økse. Hvem havde mon behov for at springe ned i det kolde dyb midt om vinteren? ”Jamen, det har jeg da” forklarede Søren. Og vi måtte høfligt forsøge at skjule overraskelsen.

Bænket i sofaen begyndte Hoff at fortælle os om sit lange liv som transportøkonom og siden som selvstændig med firmaet Hoff&Overgaard. Hovedtemaet for denne dags besøg var imidlertid ikke hans mange udlandsophold og arbejdsliv, men hans tid på Regensen.

Vi kendte Søren Hoff, fordi han havde været æresgæst ved mangen en regensfest i vores egen regenstid, og fordi han deltog i adskillige generalforsamlinger i Regensianersamfundet efter vores ”regensdød”. Hoff var ikke blot æresgæst ved regensfesterne, fordi han var det ældste medlem af Regensianersamfundet, men også fordi, at han var en eminent visemager. Hans vise *Regensen er havet for os* er i vor tid blevet det tætteste, man kan komme på en regensiel nationalsang. Sangen blev skrevet umiddelbart efter 2. verdenskrig en sen natte-tid på Hoff’s regens-kammer, men der gik mange år, før den fik status af regens-nationalsang. For Hoff selv var visen mere eller mindre gået i glemmebogen, indtil han en dag 25 år efter sin udflytning, tilfældigt hørte sangen sunget ud af et åbent vindue på Regensen. Ifølge Hoff selv var det denne oplevelse, der fik ham til at ”vende tilbage til Regensen”.

Søren Hoff blev som stud.polit. optaget på Regensen midt under besættelsen i 1943. Og måske var det netop krigen, der bevirkede, at det ikke var regenstiden fra de år, der fyldte mest i hans erindring, da vi mødte ham i 2014. Hoff var nemlig engageret i modstandskampen, og som medlem af Akademisk Skytteforening lærte at håndtere skydevåben. Dette gav ham et fortrin i modstandsgruppen Holger Danske, hvor han gik under navnet ”Hannibal”. Som modstandsmand var Hoff medvirkende ved sabotageaktioner, og han stod bag flere stikkerlikvideringer, hvilket man kan læse om i hans selvbiografi *Dengang man skrev breve* fra 2006. I slutningen af krigen gik han under jorden.

Malte Möller-Christensen beretter i *Regensen - bag de teglrøde mure* om, hvordan Regensen i juli 1944 blev stormet af tyske soldater, og alle blev taget med til Dagmarhus. Hoff var netop den dag på besøg på Regensen, og han havde siddet og spillet bridge med en gruppe regensianere i gården under Frk. Lind. Sammen med flere andre blev han sendt til Vestre Fængsel, hvorfra han først blev løsladt nogle uger senere.

Efter krigen vendte Hoff tilbage til Regensen, men livet var ifølge ham ikke længere det samme. Krigen og livet som modstandsmand havde hærdet ham ligesom flere andre, og glansen var gået af det bekymringsfrie ungdomsliv og respekten over for autoriteterne. Han var opfyldt af en følelse af ansvarsløshed, som en tid blev dullet med druk på Regensen. I 1948 fik Hoff dog fuldendt sine studier, og han forlod Regensen for en lang årrække.

Mon ikke vi alle i år vil sende en kærlig tanke og en tak til Søren Hoff, når vi ved årets generalforsamling endnu engang står oven på stolesæderne på Salæ. Når vi med armene om hinanden sætter skub i Regensens evige hav som en del af den samme besætning.

Tak for alt Søren Hoff

Rikke Garfield Lagersted-Olsen og Josefine Albris

Niels Oluf Kyed

13. maj 1937 - 29. september 2018

Det er en gammel sandhed, at iagttagelsen af et menneske påvirker iagttageren af det, og Niels Oluf Kyed påvirkede sin familie, der så ham dagligt, ligesom han påvirkede Regensiansersamfundets medlemmer med sin stille, beskedne og meget varme personlighed, der ikke gjorde noget stort ud af, at han er den person, som Regensen skylder den største tak for det utrolige arbejde, han lagde i at søge fondsmidler til Regensens istandsættelse og vedligehold, da det stod værst til i mange år.

Niels Oluf Kyed var et spændende menneske at tale med, fordi hans holdninger og tanker var udfordrende og interessante, når samtalen foldede sig ud i en gensidig åbenhed, der viste en bekymring for og et engagement i andre menneskers liv og skæbne, som ikke altid forbindes med et liberalt ståsted. Dybest set handler liberalisme om menneskers muligheder for at udvikle deres evner og i den forstand var Niels Oluf Kyed en ægte liberal personlighed fra sin tidlige ungdom.

Niels Oluf Kyed kunne også være skarp og respektindgydende som advokat, når det drejede sig om principielle spørgsmål og holdninger. Det skulle man ikke tage fejl af! Han var en forfinet, aristokratisk person med stor social forståelse og hjertelighed, der var med til at præge ledelsen i partiet Venstre, som han var kasserer for i en meget lang årrække. Han kom fra en politisk aktiv landbrugsfamilie i Sønderjylland, hvor hans far blev borgmester i Egtved. Efter afsluttet jurastudium tog Niels Oluf Kyed til New York. Han tog en master i jura fra Columbia University, inden han kom tilbage, hvor han efter få år blev partner i Lars Christensen, Kyed og Partnere og senere medejer af Jarding&Kyed, der blev til Kyed&Jybæk.

Jeg tror, at man sammenfattende kan sige, at det indtryk, Niels Oluf Kyed gjorde på de mennesker, der så ham, var, at han var et helt igennem ordentligt, varmt og sympatisk menneske, som de meget søde tegninger vidnede om, som hans børnebørn havde smykket hans kiste med.

Vi vil mindes Niels Oluf Kyed med stor taknemmelighed.

Carl Kähler

Niels Oluf Kyed var medlem af Tilia i årene 1958-1961

Niels Oluf Kyed til Regensianersamfundets generalforsamling 1997.
Fra "Regensen" 1998.

Regensianersamfundet er en forening for regensianere. Vi har medlemmer, der boede på Regensen i 1954, og vi har medlemmer, der bor på Regensen i dag.

Vi vil med Regensianersamfundet gerne:

- bygge bro mellem levende og døde regensianere
- bygge bro mellem døde regensianere
- sikre det regensielle liv økonomisk

Vi afholder flere arrangementer hvert år:

- Sommerudflugten
- Regensens Business Network, to gange årligt
- Efterårskoncerten i Regensens Store Sal
- Fodboldkampen Levende mod Døde
- Generalforsamling med middag i Store Sal

Du kan følge os på:

Facebook: facebook.com/groups/regensianersamfundet/

YouTube: Regensianer

Instagram: @regensianer

Kontingent

Mens du bor på Regensen, og i de tre første år efter, at du er flyttet fra Regensen, koster det kun 50 kr. per år at være medlem af Regensianersamfundet. Husk at sende din nye adresse til samfundets kasserer kasserer@regensianersamfundet.dk, når du flytter.

Kontingent per år: 275 kr. Heraf går 50 kr til Kommunitetet. Den resterende del går til udgivelse og udsendelse af medlemsbladet “Regensen”, til legater til levende regensianere samt til foreningens drift.

Du kan melde dig ind på www.regensianersamfundet.dk hvis du endnu ikke er medlem!

Bestyrelsen:

Mathias Esmann (Formand)

Stine Lassen (Kasserer)

Anders Ehlers Andersen

Henrik Rønnow Due

Troels C. Petersen

Birgit O’Sullivan

Jeppe Eimose Waagstein

